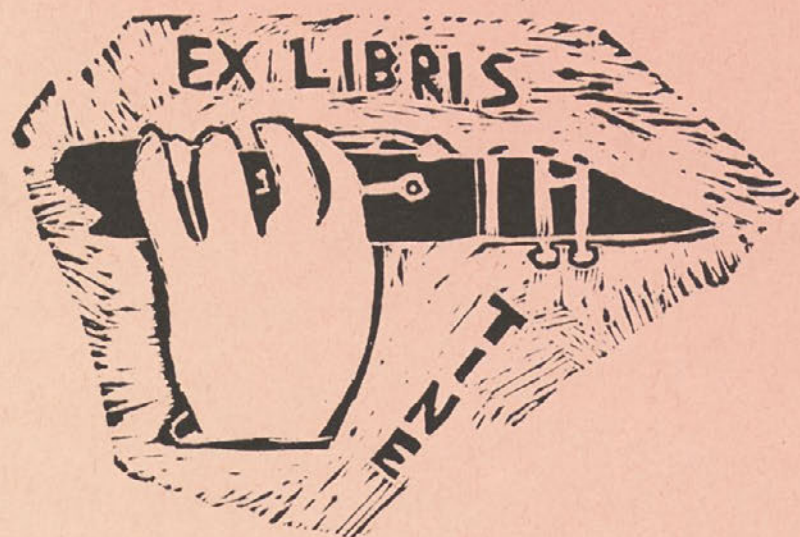

MLADI OB KRKI

GLASILO PIONIRSKEGA ODREDA
GORJANSKEGA BATALJONA
OSNOVNE ŠOLE XV. DIVIZIJE GRM
NOVO MESTO

LETO 1986-87

št. 1

U V O D N I K

PRI USTVARJANJU GLASILA SO ZMERAJ POTREBNI SVEŽI VETROVI. SLEDILI SMO POBUDI PEDAGOŠKEGA SVETOVALCA ZA SLOVENSKI JEZIK, NAJ PRI NASTAJANJU GLASILA SODELUJEJO VSE ODDELČNE SKUPNOSTI. ZASTAVILI SMO SI CILJ, DA BO V 1. ŠTEVILKI LETOŠNJEGA GLASILA ZASTOPAN SLEHERNI ODDELEK VSAJ Z ENIM PRISPEVKOM. ZASTAVLJENI CILJ SMO DOSEGLI, A NI BILO LAHKO, SAJ SO NEKATERE ODDELČNE SKUPNOSTI KLJUB VZPODBUJANJU ROK KREPKO ZAMUDILE. ZAMUDNIKOV NE BOMO IMENOVALI, PRIČAKUJEMO PA, DA SI BODO POVRNILI IZGUBLJENI UGLED PRI NASLEDNJI ŠTEVILKI, t.j. V 2. POLLETJU.

VSEM BRALCEM ŽELIMO SREČNO, ZALJUBLJENO, ZDRAVO, HRABRO IN SPLOH NAJ..... LETO 1987.

UREDNIŠKI ODBOR

1. RAZRED 1. RAZRED 1. RAZRED 1. RAZRED 1. RAZRED 1. RAZRED 1. RAZRED

KER SO PRVOŠOLCI NAREDILI ŠELE PRVE KORAKE V SVET BESEDNE UMETNOSTI, SE TOKRAT ŠE NE BODO PREDSTAVILI SAMI.

NAMESTO NJIH OZ. O NJIH SO ZBRALE IN ZAPISALE NEKAJ MISLI OSMOŠOLKE.

Učenci 1. a in 1. b so takole pripovedovali o svojih vtisih v zvezi s šolo.

1. Zakaj misliš, da moraš hoditi v šolo?

Luka, 1. a - Da bi se naučil brati in pisati.

Jelena, 1. a - Da bi postala pametna.

Tina, 1. b - Da bi bili učenjaki.

Jože, 1. b - Da bi znal dobro računati in telovaditi.

Albert, 1. b - V šolo hodimo zase.

Teja, 1. b - Da veliko znamo, hodimo na sprehode, se pogovarjamo.

2. Radi hodite v šolo? Zakaj?

Dejan, 1. b - Ne maram šole, najraje bi jo podminiral in jo odpihnil s sveta.

Katja, 1. b - Zelo rada hodim v šolo, ker se veliko zaljubimo.

Tina, 1. b - Rada hodim v šolo, zato ker rada pišem.

3. Katere predmete imaš najraje? Zakaj?

Andrej, 1. a - Najraje imam telovadbo, ker telovadimo na orodju.

Kristjan, 1. a - Matematiko, ker mi najbolj gre.

Barbara, 1. a - Najraje imam SND, ker veliko barvamo in se pogovarjamo.

Sonja, 1. b - Likovni, ker rišemo, slikamo...

Albert, 1. b - Slovenščino, ker veliko pišemo.

4. Kakšno šolo bi hoteli imeti?

Joža, 1. b - Takšno, kot je ta.

Sebastjan, 1. b - Da bi imeli bolj hude tovarišice.

Džan, 1. b - Takšno šolo, kjer bi se samo igrali.

Teja, 1. b - Premalo je prostora; imeti bi morali veliko učilnico in veliko mizo z dvema predalčkoma.

Robi, 1. b - Zelo sem zadovoljen s takšno šolo, kot je ta.

1. a - Vsi imamo radi tako šolo, kot je ta.

5. Tvoji vtisi ob prvem šolskem dnevu?

Boštjan, 1. a - Zelo sem se veselil.

Lilijana, 1. a - Mamica me je strašila, da bo težko, ampak ji nisem verjela.

Bojan, 1. b - Mislil sem, da bo lepše kot v vrtcu.

Saša, 1. b - Bilo je zelo lepo.

6. Morda koga ali pa kaj pogrešaš v šoli?

Jelena, 1. a - Pogrešam mamico in kužija.

Zoran, 1. b - Zelo pogrešam igačke.

Tina, 1. b - Pogrešam mamico, da bi mi pomagala pisati in reševati naloge.

Miran, 1. b - Pogrešam mamico, ker mi je pri njej lepo.

7. Ali bi bili kmalu radi v višjem razredu?

Dubravka, 1. a - Rada bi čimprej vse znala.

Metka, 1. b - Da, rada bi čimprej odrasla.

Nina, 1. b - Rada bi bila velika, da bi hodila na druge šole.

8. Ali se kaj bojite kontrolnih nalog, ki še pridejo?

Fatimir, 1. a - Nič se ne bojim.

Damjan, 1. a - Zelo se jih bojim.

Silvo, 1. b - Ja, bojim se, da ne bi slabo pisal.

Jože, 1. b - Na bojim se, ker mislim, da bom dobro pisal.

Alen, 1. b - Ne bojim se jih, ker zdaj dobivam veliko čebelic.

9. Česa pa ne marate v šoli?

Maja, 1. a - Ne maram sedeti pri miru.

Dejan, 1. b - Ne maram glasbe, nočem se učiti pesmic na pamet.

Jasmina, 1. b - Pri telovadbi je huda tovarišica, ker naprej kriči in piska na piščalko, zato ne maram telovadbe.

Katja, 1. b - Ne maram slovenščine, ker preveč pišemo.

10. Ali ste v razredu dobri prijatelji?

1. a - Vsi se imamo radi.

Luka, 1. a - Rad imam tovarišico, ker me veliko nauči.

Gregor, 1. a - Rad imam Donija, ker se razumeva.

Zoran, 1. b - Rad imam Izabelo, ker je lepa.

Teja, 1. b - Rada imam Alberta, ker je moj sosed.

Izabel, 1. b - Rada imam Alberta, ker se igra z mano.

Katja, 1. b - Rada imam Matevža, ker je lep.

Jasmina, Tina, ... 1. b - Rada imam Mirana, ker je frajer.

Mateja Barbič, 8. b

Petra Likar, 8. b

Ob 43. rojstnem dnevu naše domovine so bili učeni prvih razredov sprejeti med pionirje. Na vprašanje KAKO LAHKO PIONIR KORISTI DOMOVINI so učenci prvega razreda odgovarjali tako:

1. c

- Da pomaga ljudem,

da se ne pretepa,

da se lepo obnaša,

da je radodaren,

da pospravlja okolico šole,

da je priden,

poslušati mora tovarišico in se pridno učiti,

poslušati mora tovarišico, da bo kaj znal,

biti mora iskren,

da ljubi našo samoupravno domovino SFRJ,

da je pogumen,

da bi v primeru vojne raznašal zdravila,

pred blokom bi moral vsak dan pospravljati smeti in pometati listje

v šoli se mora pridno učiti,

da uboga tovarišico,

da pomagajo staršem,

da je iznajdljiv,

da ne nori po razredu,

mora biti natančen,

da ne laže,
da ne meče papirčkov po cesti.

1. d

Da sem priden,
da ne tepem sošolcev,
da ubogam mamico,
da se dobro učim,
da znam dobro računati,
da pomagam starim ljudem,
jim sekam drva, hodim v trgovino,...

da ne norim po razredu,
da sem poštena,
da sem radodarna,
da ne tožim sošolcev,
da ne kradem,
da sem dober tovariš,
da ne govorim grdih besed,
da ubogam starše in tovarišice,
da ne norim po hodniku,
da ne hodim po mizah,
da vse poje,
da čuvam pionirsko kapo in rutko.

Elizabeta Rus, 8. a

Maja Kincl, 7. a

2. RAZRED 2. RAZRED 2. RAZRED 2. RAZRED 2. RAZRED 2. RAZRED 2. RAZRED

V ŠOLI NI VSE PRAV

Hodim v 2. a razred. Učijo me tri tovarišice, in sicer Vanja Gazvoda, Slavka Petričin Vanja Mokotar.
Vsak dan urejamo svojo učilnico.

Reditelj mora brisati tablo, zračiti učilnico, pobirati papirčke, zalivati rože in menjati vodo v vazi. Nekateri so slabi reditelji.

Tudi okolico šole urejamo. Nekateri otroci hodijo po zelenicah in mečejo papirčke. To ni prav.

Jelena Alapovič, 2. a

PULILI SMO REPO

Imeli smo naravoslovni dan. Odšli smo na polje. Tam nas je že čakala moja mamica. Prijazno nas je sprejela. Pripovedovala nam je o delu na kmetiji. Nato smo začeli puliti repo. Najbolj smo se veselili debelih rep. Delo smo hitro opravili.

Moja mamica nam je pripravila presenečenje. Pripravila je buhteljne in jabolčni sok. Očka nas je pogostil s pečenim kostanjem. Moja sestra je razdelila žvečilni gumi.

Ta naravoslovni dan je bil zame srečen dan, ker so se sošolke in sošolci srečali z mojo mamo in očetom.

Alenka Kastelic, 2. b

KAKO SEM SE NAUČIL VOZITI S KOLESOM

Bilo je poletje. Sonce je močno pripekalo, a sem se vseeno odpravil ven. Prejšnji dan sem namreč dobil kolo.

Brata sem poprosil, če me nauči voziti se s kolesom. Privolil je. Ko sem sedel na kolo, me je brat nekaj časa držal, nato pa me je spustil. Kmalu sem se zabil v kanto za smeti. Začel sem jokati, ker sem se udaril v zob.

Kmalu zatem je prišel iz trgovine oče. Presenetil me je, ker mi je dal na roko uro. Tudi na zob sem pozabil. Še tistega dne sem se naučil voziti s kolesom.

Miro Brudar, 2. b

NAŠ JANEZ

Imam brata Janeza, ki hodi v 6. b razred.

Vaiko se uči in piše naloge. Ko pride domov, najprej naredi naloge. Nato vpraša, če gre lahko ven. Pol ure je zunaj. Ko se vrne, ponovi šolsko snov, da bi jo bolj znal. Mene ima rad, včasih pa me udari, če mu nagajam. Mama in oče sta vesela, če sva oba pridna.

Darja Avguštinčič, 2. b

MOJ PAPAGAJ

Doma imam papagaja. Ime mu je Koko. Vsak dan mu očistim kletko in mu dam hrano. Zelo rad je proso. Vsak dan ga spustimo iz kletke, da leta. Zelo je boječ. Imam ga rad.

Aleš Hančič, 2. c

MUCA PIKA

Pri babici sem dobila belo mucó. Po kožuščku ima črne pike. Dala sem ji ime Pika.

Včasih mi sedi v naročju in prede. Božam jo po mehki dlaki. Pika je moja velika prijateljica. Kupila sem ji žogico, s katero se zelo rada igra. Ko gre Pika na potep, sem zelo žalostna. Vrne se zvečer in najprej pogleda v skodelico. Mleko zelorada pije. Ko ga popije, si s tačko umije gobček.

Moja mucka je velika zaspanka. Zleze v košarico, se zvije v klobčič in sladko zaspi.

Vanja Pirc, 2. c

NAŠA MUCA

Mi imamo mucu, ki se je pitepla k nam. Dali smo ji ime Janka. Ima košato marogasto dlako in je podobna divji nački. Imela je dva mladiča. En mladič je poginil, drugi pa vidno raste. Je popolnoma črn. Mladički smodali ime Miki. Zelo je navajena na ljudi in kar spleza po hrbtu v naročje. Rada bi bila v dnevni sobi, vendar smo ji dali prostor v lepo pospravljeni kurilnici, kjer je toplo. Vsi otroci v ulici jo imamo zelo radi.

Simona Gazvoda, 2. c

NAŠA ODDELČNA SKUPNOST

V 2. d razredu se na sestankih pogovarjamo o disciplini in o znanju. Pri prejšnjem sestanku smo vadili za srečanje s prijeteljskim razredom 2. b. Na sestankih se imamo lepo.

Svjetlana Blagojevič, 2. d

DREVO

Jsen je. Drevo je dobilo lepe pisane liste. Veselo je, ker je tako pisano. Veter piha, listi pa se lovijo okoli drevesa. Drug za drugim odpadajo. Tako je drevo zgubilo vse svoje liste. Bilo je žalostno.

V deželo je prišla zima. Sneg je oblekel drevo v bel plašč. Drevo zdaj mirno počiva in čaka pomladi.

Monika, 2. d

O PTICAH

Lastovke so odletele v tople kraje. Tam bodo ostale celo zimo. Nekatero ptice bodo ostale pri nas celo zimo. Mi jim bomo dajali hrano, da ne bodo lačne. Hrano jim bomo dajali v ptičjo hišico, ki jo bomo postavili pred okno. Lahko bomo opazovali ptice pri jedi.

Polona Žalec, 2. d

BILI SMO V PEKARNI

Bili smo v pekarni. Do pekarne smo se peljali z avtobusom. Pot ni bila dolga.

Najprej smo si ogledali, kako delajo testo. Nato nam je tovariš pokazal, kako testo zvaljajo. Nato nas je odpeljal k veliki peči, kjer smo si ogledali, kako pečejo kruh. Iz peči gre na tekoči trak. Tekoči trak ga pelje k pekom. Nato smo vzeli vsak po eno žemljo. Potem nas je tovariš odpeljal v skladišče. Gledali smo kruh in se oblizovali. Potem smo pojedli vsak še eno presto. Potem smo šli ven. Ogledali smo si silose, ki so bili polni moke. Če je silos poln, zatrobi sirena. Ko smo si ogledali silose, smo šli domov. V pekariji je bilo zelo lepo.

Matevž Jazbec, 2. e

3. RAZRED 3. RAZRED 3. RAZRED 3. RAZRED 3. RAZRED 3. RAZRED 3. RAZRED

NAŠ DOJENČEK

Nekega dne me je mama poklicala v sobo. Rekla mi je : "Ivana, dobila boš bratca ali sestrico." Bila sem vsa iz sebe. Hitela sem k prijateljicam, da bi jim povedala novico. Toda mama me je ustavila. Rekla je, da ni treba povedati, saj bodo zvedele, ko bo prišel čas za to.

Nisem popolnoma razumela maminih zadnjih besed, a vedela sem, da ne smem nikomur povedati, dokler ne pride čas za to.

Tako sem vsak dan spraševala mamo: "Kaj bo prišel dojenček, kdaj bo prišel dojenček? Ali bo deklica ali deček?" Tako sem vsak dan nadlegovala mamo, dokler ni prišel veliki dan, 1. april 1986. Takoj, ko sem stopila iz razreda, sem zagledala nestrpnega očka. Šla sva v porodnišnico.

Bilo je takoj po porodu. Nikoli ne bom pozabila maminih besed: "Vedela sem, ker sem ti rodila bratca. Ime mu bo Josip." Zdaj, ko ima Josip osem mesecev, se že lepo igra.

Ivana Lučev, 3. a

KAKO VARČUJEMO PRI NAS DOMA

Doma lahko varčujemo na več načinov.

Z obdelavo vrta prihranimo izdatke za nakup povrtnin. S skrbno nego sadnega drevja si priskrbimo sadje za zimo. Mama nam pripravi ozimnico sama. S skrbnim zapiranjem oken, vrat in pazljivo uporabo elektrike prihranimo pri porabi energije.

Starša sta nas vzgojila, da z bratom skrbno paziva na svoje osebne predmete, obleko in obutev. Del žepnine dajeva na hranilno knjižico.

Tako vsi skupaj varčujemo in zmanjšujemo družinske izdatke.

Nina Peterca, 3. a

POROČILO

3. razreda za 1. zbor šole

V 3. razredu je letos manj učencev kot običajno. V vsakem oddelku nas je samo 23; vendar dovolj, da spravljamo naše učiteljice včasih kar v obup.

Ko smo letos v začetku leta sprejemali delavni načrt, smo se odločili, da bomo največjo pozornost posvetili našemu odnosu do dela.

Vsak dan namreč poslušamo doma, v šoli, po radiu in televiziji, da bomo bolje živeli le, če bomo bolje delali. Da smo se vprašali: "Kako pa delamo mi?"

Ko smo tako začeli pometati pred lastnim pragom, smo ugotovili, da ne znamo držati metle. Če ne bi poprijele tovarišice, bi bilo septembra naše stopnišče posvinjano in tudi grmičevje ne bi bilo opleto. Pa nas je postalo sram, ko smo takole z rokami v žepih opazovali tovarišice pri delu. Poprijeli smo za metle, grablje in lopate pa začeli z delom. Gotovo ste že opazili, da sedaj skrbno pometamo pred lastnim pragom.

A glej ga, šmenta! Bolj ko pometamo, več smeti opazimo.

Dober delavec pride vedno pravočasno na delo. V 3. razredu pa imamo nekaj učencev, ki redno zamujajo pouk; včasih tudi po cel učno uro. Zaspali so, paviijo. Če pomislimo, da se ti učenci

potem še v šoli pol ure prebujajo, da motijo pri tem še ostale sošolce, lahko rečemo, da je naš učinek na tak dan - SLAB.

Tovarišice učiteljice nam takrat pravijo:

"Še zasol ne bi zaslužili, če bi takole delali v tovarnah."

Da bi popravili svojo NORMO, smo se z vso vsmo lotili akcije zbiranja starega papirja. Bili smo kar uspešni, posebno učenci 3. b in tovarišice so bile z nami zadovoljne.

Bolj vneto smo zagrabili tudi pri učenju, zato smo imeli v prvi ocenjevalni konferenci le enonegativno oceno. Vendar pa v naših redovalnicah še vedno mrgoli dvojok. Torej, smo komaj zadovoljivi delavci. "Bo za sol?" se zdaj sprašujemo že sami." Na sestankih sprejete sklepe napišemo letos kar na tablo, da bi nas vsak dan sproti opominjali.

Tako hitro namreč sklenemo:

- pridno se bomo učili,
- lepo se bomo obnašali v učilnici, v jedilnici, na hodnikih,
- pomagali si bomo med seboj,
- vljudni bomo do starejših,
- varčevali bomo z vodo, elektriko, kurjavo....

Na koncu pa so navadno to samo besede, besede, besede, ali pa jih rešujemo kar s pestmi.

Ampak, sedaj že znamo pometati pred lastnim pragom. Močno upamo, da bo do konca leta v 3. razredu že manj smeti in bomo dokazali, kakšen mora biti DOBER DELAVEC.

Poročilo sestavili pionirji

3. a

M E D V E D

Medved lačen godrnja:

"Daj mi meda, ti, čebela!"

Medu mu je dala,
s krili pomahala.

Janez Bobič, 3. b

LOBETOVA ULICA - MOJA ULICA

Moja ulica se imenuje Lobetova. Ime je dobila po Feliksu Lobetu. Naredil je načrt za ljubljanski tramvaj.

Živim v hiši ob cesti. Hiša je dovolj velika. Ob njej je vrt. Na vrtu je veliko zelenjave. Zraven vrta je sadovnjak, kjer spomladi lepo zacveti, jeseni pa je dovolj sadja.

V ulici mi je zelo všeč hrib, kjer se pozimi smučamo in sankamo. Všeč mi je, da imamo blizu samopostrežbo.

Zelo pogrešam igrišče za otroke, ker se ne moremo nikjer igrati.

Če bi mogla, bi nekaj preuredila.

Spremenila bi, da bi bil namesto parkirišča kiosk, kjer bi prodajali sladoled in razne slaščice.

Maja Kralj, 3. b

STRAH ME JE BILO

Bilo je zimskega dne. Bila sem pri stari mami. Zvečer sem poslušala pavljico o siroti Jerici. Zjutraj sem se prebudila in iskala mamo. Mame pa ni bilo. Ker sem zvečer poslušala siroto Jerico, me je bilo strah, da je mamo vzela strašna Torklja. Hitro sem šla pogledat v kuhinjo, a mame ni bilo nikjer. Kar v pižami sem sedla na prag in začela jokati. Takrat pa mama vsa zasopla prihiti iz zidanice. Jaz pa sem takoj nehala jokati. Mami sem skočila v naročje.

Mama je vedela, da me je strah. Rekla je, da je strah votel, zunaj ga pa nič ni.

Ines Antončič, 3. b

NAŠA ČARA TER IRON, IRIS IN IMA

Naša Čara je psica. Je koker španjel. Ima velike uhlje in je rjave barve. Je zelo ubogljiva.

Nekoč, ko smo jo peljali na pregled, so nam povedali, da bo skotila. Povedali so nam tudi datum, ki si ga nisem zapomnil.

Ko je prišel ta dan, si je stari ata pripravil pri Čari posteljo in legel vanjo. Ob dveh zjutraj ga je Čara povlekla za rokav.

Prebudil se je in zagledal pet mladičev. Razveselil se je. Toda eden od mladičev je bil mrtev. Bil je še topel. Odstranil ga je in legel spat. Ob osmih je poginil še en mladič. Tako so nam ostali trije mladiči. Dva sta bila rjava, eden pa je imel belo piko na čelu. Čara tri dni ni imela mleka. Hoditi smo morali v lekarno po posebno mleko. Kmalu je prišel veterinar in ozdravil Čaro. Vsi mladiči so bili zdravi. Bili so najlepši in najmočnejši psički te pasme čaleč naokoli. Ko so nekoliko zrasli, so vsak dan prišli na travo. Nekoč, ko se je Čara pokakala v kleti, so mladiči ušli iz škatle in tacali po blatu. Bili so umazani.

Sedaj smo jim že določili imena. Pes je dobil ime Iron, psica z belo piko Iris, druga psica pa je bila Ina. To leto morajo imeti mladiči začetek imena s črko i. Vse tri smo že prodali. Enega smo morali dati lastniku, eden je šel v Ločno, eden pa v Ljubljano. Imel sem jih rad.

Blaž Malenšek, 3. c

MOJA ULICA

Živim v Novem mestu, v Kristanovi ulici. Naša ulica je severozahodno od šole. Živim v bloku, ki ima dve nadstropji.

Zelo rada bi se preselila na Recljev hrib, ker pri nas ni miru ponoči, ko spim. Na Recljevem hribu imamo parcelo, kjer bo stala naša hiša.

V našem naselju je zelo veliko otrok, največ pa je dečkov, ki nam neprestano nagajajo. Največkrat se igramo med dvema ognjema na zelenici. Toda že čez pol ure pride na balkon neka stara gospa in nas vse okrega. Včasih vzame metlo in nas napodi z naše zelenice. Okoli blokov imamo čisto. Vsi, ki stanujejo v našem naselju, morajo delati. Otroci pobiramo papirčke, starši pograbiijo odpadlo listje

in urejajo cvetlice. Ponoči me motijo avtomobili, pijanci in motoristi. Večkrat sem zjutraj zaspana, ker nisem mogla spati v tem hrupu.

Polonca Križmančič, 3. c

ZAKAJ VARČUJEM

Živim v Novem mestu. Moja ulica stoji severovzhodno od naše šole, imenuje se Zagrebška cesta. Obdana je s pet-nadstropnimi bloki. V naših blokih je preko 50 otrok. Ker povzročamo otroci na dvorišču trušč in ropot, nas starši kregajo, kajti motimo jih pri popoldanskem počitku. Otroci se umaknemo za blok. Ko se zmrači, odidemo domov. Ko hočemo zaspati, nas motijo pijanci s svojim kričanjem. Mama mi je rekla, naj varčujem denar. Zakaj, sem jo vprašala. Če bomo imeli denar, se bomo preselili v hišo. Razveselila sem se. In od takrat naprej varčujem.

Petra Bon, 3. c

SVOJEGLAVI UČENCI

13 deklic v tem razredu je
nekateri domišljave,
nekateri svojeglave.
12 dečkov tukaj je,
domišljavih, svojeglavih.

Barbara Ban, 3. d

NAD MLINI

Stanujem Nad mlini. Ulica je dobila ime po mlinih, ki so mleli žito na Težki vodi. Naše stanovanje gleda na Težko vodo.

Vsi, ki pridejo k nam na obisk, so navdušeni nad lepim razgledom in šumenjem jeza. Manj lepe pa so naše zelenice, ker so vse založene z drvmi. Nam pa so ta drva všeč, ker po njih plezamo, muce pa najdejo tam dobro skrivališče. Pred našim blokom je veliko asfaltirano dvorišče, kjer se lovimo, skrivamo in žogamo. Zelo radi plezamo po drevju, kar našim mamicam ni všeč. Moj prijatelj Matija je lansko leto padel z garaže in si na ostri pločevini prerezal lice. Moj oči je rekel, da bomo podrli garaže in naredili otroško igrišče. To bo bilo imenitno!

Ajša Robar, 3. d

NAŠ RAZRED

Sem učenka 3. d razreda. Na zboru šole smo bili zadnji, čeprav nas je v razredu samo 23. Imamo dva zelo poredna učenca, to sta Ciril in Boštjan. Učencev, ki pa so slabi v učenju, je kar veliko.

Najslabša pri matematiki sta Dejan in Boštjan. Boštjan je sicer pri vseh predmetih slab, le pri glasbi ne. Ajša in Dejan ga pri spoznavanju narave in družbe posebno lomita. Če pa pogledamo ocene v tekmovalni mapi, vidimo, da tudi drugi učenci nismo pridni, kakor bi mogli biti.

Tako se je zgodilo, da je moral oditi Boštjan v kabineto in tam rešiti kontrolno vajo. Mislím, da se bomo morali zelo potruditi, če hočemo dobivati boljše ocene.

Nataša Strajnar, 3. d

NAGAJIVOST

Nagajivost in porednost
skupaj hodita,
nagajiv in poreden
je Cirilček ta.

Nam nagaja in nagaja,
še večkrat pa nori
nam obljublja in obljublja,
da bo boljši, pa ni.

Dane besede ne drži,
namesto tega spet nori.

Katarina Klepec, 3. d

NAŠA SOJA

V tretjem razredu smo se odločili, da bomo na šolskem vrtu sadili sojo. Mislili smo saditi že v začetku meseca maja. Slabo vreme in Černobil sta vse pokvarila. Seme smo dali v zemljo v drugi polovici meseca maja. Končno je prišel dan, ko naj bi sadili. Odšli smo na vrt. Najprej smo ga prekopali in pograbili. Ko smo polagali semena v zemljo, smo kar žareli od veselja. Do tedaj še nismo videli soje. Da bi hitro vzkalila, smo jo hodili vsak dan zalivat. Kako smo bili srečni, ko so iz zemlje pokukali prvi kalčki!

Ko smo letos prišli v šolo, smo pihiteli na vrt in ga opleli. Večkrat smo šli gledat, kdaj bomo sojo lahko porali. Stroke smo prinesli v razred. Ko smo bili prosti, smo sojo zružili. Odnegli smo jo v kuhinjo. Kuharice so jo skuhale in nam za kosilo pripravile radič s sojo. Ta dan smo slastno pojedli kosilo, saj smo na krožniku imeli naš pridelek.

Nina Jakovljevič, 4. a

Bil je lep jesenski dan. Čeprav je bila že jesen, je sonce prijetno grelo. Hoteli smo izkoristiti tako lep dan. Odpravili smo se nabirat kostanj.

Z avtom smo se odpeljali do gozda, nato pa pot nadaljevali peš. Med potjo smo klepetali in brskali s palicami po listju. Vsakega kostanja smo bili veseli. Ker ga ni bilo veliko, smo postali nestrpni. Kar naenkrat pa se nam prikaže pred očmi veliko kostanja. Košare so bile v trenutku polne. Počasi smo se vračali k avtu. Tudi ptice so izkoristile lep jesenski dan. Prepevale so in letale nad našimi glavami. Zvečer smo kostanjspekli in ga pojedli. Tako se je končal ta prelepi jesenski dan.

Jernej Atelšek, 4. a

Imeli smo športni dan, katerega smo se vsi veselili. Pred šolo smo se zbrali ob osmi uri. Odšli smo na malico, da ne bi na naši dolgi poti omagali. Posedli smo v avtobus in se odpeljali. Med vožnjo smo se pogovarjali, kako bo lepo na Gorjancih. Pripeljali smo se do Gaberja in izstopili iz avtobusa. Nato pa smo odšli na vrh Gorjancev, ki se imenuje Trdinov vrh. Med potjo smo se pogovarjali in občudovali lepa drevesa. Trdinov vrh nas spominja na slovenskega pisatelja Janeza Trdino, ki je napisal Bajke in povesti o Gorjancih. Občudovali smo radijski stolp. Pomalicali smo in odšli do Gosposdične. Tam smo se še malo pozabavali. Lep razgled je bil na Novo mesto in njeno okolico. Zadovoljni smo vstopili v avtobuse in se odpeljali. Skozi okna smo opazovali čudovito naravo. Posebno lepa je v jesenskem času. Pripeljali smo se do šole ter polni lepega doživetja odšli domov. Želim si še veliko dni v naravi.

Martina Jordan, 4. a

TO SEM JAZ

Opisal se bom, da me boste bolje spoznali. Ime mi je Rok. Stanujem v vrstni hiši. Visok sem meter in pol. Imam svetle lase in sive zelene oči. Sem srednje debel. Imam sestro Klaro. Večkrat ji rad nagajam. Kdaj pa kdaj tudi kakšno zagodem mamici in očiju, ki me imata zelo rada. V šoli se ukvarjam z roketom in atletiko. Zelo rad se vozim s kolesom. Doma bi zelo rad imel kakšno žival. Na žalost je nimam. Zato imam pri stari mami psa Dinga in šest zajcev. Imel sem jih osem, a smo dva pojedli za trgatev, ker sta si revčka zlomila nogo. V šoli se moram dobro učiti, da bom dober učenec.

Rok Popovič, 4. a

PRI POUKU

Hodim v 4. b razred. Imeli smo uro spoznavanja narave in se učili o gozdu. Tovarišica je vprašala sošolca, katere živali živijo v krošnjah dreves. Ta pa je odgovoril, da žive v drevesih krošnjah srne, srnjaki in volkovi. Smejali smo se vsi, tudi tovarišica, ki je bila v razredu. Dolgo je trajalo, da smo se učenci pomirili. Ko pa smo se ravno zresnili, se je ura končala.

Andrej Klinar, 4.

ZBIRALI SMO PAPIR

Vsako leto zbiramo učenci naše šole odpadni papir. Tudi letos smo ga.

Za zbiralno akcijo smo zvedeli teden dni prej. Na sestanku oddelčne skupnosti smo sprejeli sklep, da moramo vsi prinesiti papir. Pričeli smo z zbiranjem. Nekateri so zbirali v skupinah, drugi pa sami. Marsikje smo povprašali. Včasih je bilo več sreče, včasih manj, ker so nas prehiteli drugi učenci. Kljub temu se je nabral velik kup papirja. Mislili smo, da bomo najboljši, a so bili drugi še bolj pridni. Zasedli smo tretje ^{mesto} med četrtimi razredi. Žal se v

razredu vsi učenci ne trudimo enako. Morali bi biti bolj enotni. Če zberemo več papirja, dobimo več denarja. Denar hranimo v šolski hranilnici. Porabili ga bomo za končni izlet.

Vem, da je zbiranje odpadnega papirja koristno delo. Ta papir potrebujejo tovarne papirja. Kolikor več papirja dobijo, toliko manj porabijo lesa. Gozdovi pa so našo bogastvo. Moramo jih čuvati.

Petra Štefančič,

NAŠA OS 4. B RAZREDA

Hodim v OŠ 15. divizije Grm Novo mesto. Naša šola ima 33 oddelkov. Obiskujem 4. b razred. Tov. razredničarka je Marija Pavlin, učijo pa nas še tov. Sonja Kuhar, tov. Jožica Fink in tov. Martin Zaletel. Naša OS šteje 25 učencev. Na 1. sestanku OS smo izvolili predsednico Petro Štefančič, tajnico Klavdijo Grlica in blagajničarko Marjanco Bučar, pa tudi odbor PRK.

V naši OS se včasih tepemo, lovimo po razredu ter celo obmetavamo z žogami. Tudi ne ubogamo na prvo besedo. Ko nam tovarišica npr. reče, naj se postavimo v vrsto, so nekateri gluhi in ne ubogajo. Zato je naša OS ra najslabših na šoli. Nimamo samo slabih lastnosti, ampak tudi dobre. V OS boljši učenci pomagamo slabšim in jim ražojimo snov, posebno takrat ko je kdo bolan. Urejamo tudi šolski vrt. Letos smo pridelali sojo. Denar pa bomo vložili v hranilnico.

Dogovorili smo se, da se bomo še bolj trudili in učili, da ne bomo imeli slabih ocen in opominov. Ubogali bomo tovarišice na prvo besedo. Mislím, da se bodo naše želje uresničile in da bmo dosegli zaželjeni uspeh.

Marjanca Bučar, 4. b

ČIŠČENJE ZELENIC

Bilo je pred kosilom, ko je tovarišica spomnila Tomaža: "Danes moramo čistiti zelenico."

On pa: "Saj res!"

Po kosilu je zbral pet učencev: mene, Lidiho, Alena, Andrejo in Danijelo. Bili smo veseli in se šli obut, Tomaž pa je šel po koš. Stekli smo na zelenico in začeli z delom. Pobirali smo od 1. a do vhoda višjih razredov. Jaz sem pobrala največ papirčkov, ostali pa suhe in zlomljene vejice. Med tem časom smo se pogovarjali in se smejali.

Naenkrat sem zagledala neko gobo in pohitela k njej. Poklicala sem še ostale. Vpili so:

"Kaj je, kaj je?"

Vsi so bili zbrani okrog mene, gledali in se pogovarjali. "To ni nič! Zakaj si nas klicala?"

Zopet smo šli k delu in kmalu vse pobrali. Odkarke smo odnesli v Tomažev smetnjak in šli v razred.

Bili smo zadovoljni, saj smo opravili koristno delo.

Romana Matekovič, 4. c

M U H A

Ena muha je letela,
v picerijo je prispela.

Eno pico naročila,
na denar pa pozabila.

Je gosposko ven odšla,
in izložbo gledala.

Pa prišla je policija
in je muho obsodila.

Muha v ječi je sedela
in je svoje "grehe" štela.

Borut Kincl, 4. c

NA ŠOLSKEM VRTU

V sredo smo se na sestanku dogovorili, kdo bo šel popoldne delat na šolski vrt. Tovarišica nas je izbrala šest: Boruta, Andreja, Saša, Renato, Barbaro in mene.

Vsi skupaj smo se pod vodstvom tovarišice odpravili na vrt. Mimogrede sva šla midva z Andrejem k tovarišici na dom, kjer sva dobila solato in orodje. Jaz sem nesla solato, Andrej pa orodje. Na vrtu sva začela z Andrejem prekopavati gredico. Barbara in Renata pa sta pobirali plevel. Pri prekopavanju sta naju zamenjala tovarišica in Borut. Ko je bilo to delo končano, smo gredico pregrabili in skrbno zalili, ker je bila zemlja suha. Nato se je začelo najpomembnejše delo - sajenje solate. Bila sem zaskrbljena, če nam bo uspelo. Barbara je izbirala dobro solato, jaz pa sem jo podajala tovarišici, ki je z luknjačem delala luknje in sadila solato. Nato sta delala luknje tudi Borut in Andrej, nekaj časa pa tudi jaz. Ko smo solato posadili, smo jo še enkrat zalili. Izkušnje, ki sem si jih pridobila s sajenjem solate, bom uporabljala tudi pri drugih delih na vrtu.

Nina Mohorič, 4. c

GIBANJE DEŽNE KAPLJICE NA ŠIPI

Prišla je jesen. Listje počasi odpada. Mnogokrat dežuje in zjutraj je megla in mraz.

Nekega dne je zopet deževalo. Kapljice so se ena za drugo spuščale na zemljo. Tudi naša dežna kapljica se je pripravljala na padec na zemljo. "Le kaj še čakam?" je pomislila in se odgnala z oblaka na zemljo. Padala je kar tri ure, ko pa se je naveličala, je pristala na šipi neke hiše. Tam je prepoznala svoje prijateljice. Tudi one so sedle na šipo, da bi si odpočile od dolge poti.

"Zdravo, prijateljice! Ali ste dobro pristale? jih je spraševala kapljica. "Še kar dobro", so ji odgovarjale. "Meni pa tule tako drsi, joj", je vzkliknila dežna kapljica in se zaletela v svojo sosedo. Sedaj je nastala ena velika, velika dežna kaplja.

Ta kaplja je oddrsela po gladki šipi. Spotoma se je zaletavala v svoje sosede in nato pristala na zemlji. Zemlja jo je popila.

Ko pa je zopet posijalo sonce, je izhlapela. Dežna kapljica je bla zopet na oblaku in se veselila padca na zemljo.

Vlasta, 4. d

BOJIM SE ZA SVOJO MIKO

Že od nekdam sem si želel muco. Kar naprej sem prosil očeta zanjo, on pa je govoril: "Ne moreš imeti muce v bloku, na Trški gori pa bi bila preveč sama, saj mora biti pri ljudeh." Končno sem ga vseeno preprosil. Prijatelj Jernej mi je dal lepo črno muco, ki je bila še prav mlada. Niti danes še ni velika. Ime sem ji dal Mika, takoj ko sem jo prinesel domov. Poiskal sem ji prostor, kjer naj bi spala, toda ona je hotela biti povsod. Samo da so se kakšna vrata odprla, že je bila v drugem prostoru, potem pa joj, prejoj! Bila je povsod, kjer ne bi smela biti, na kavču, na mizi, z mize je skočila na polico v omari, pa na posteljno pregrinjalo v spalnici, najbolj pa so jo mikale zaveses. Plezala je po njih kot nora. Tudi rože si je privoščila. "Kaj nisem rekel?" se je jezil oče. "Kaj ni škoda zaves in pregrinjala pa vsega skupaj?" se je razburjala mama. Samo sestra je molčala, saj se je tudi ona rada z njo igrala. Božala jo je po glavi, medtem ko se je učila, muca pa je pridno predla. Miko je doletela prepoved vstopa v spalnico, dnevno sobo in kuhinjo. Ostala ji je le še otroška soba in predsoba. Zdelo se mi je, da je postala kar otožna. Pogreša zaveses, sem razmišljal ali pa bi šla rada ven. Tudi v šoli sem mislil nanjo. Hudo mi je bilo. Nekega popoldneva smo jo vzeli na Trško goro. V avtu se ni preveč dobro počutila. Ves čas je mijavkala in se skrila pod sedež. Ko pa smo pršli na cilj, se ni mogla vsega nagledati. Z dvignjeno glavo in repkom je hodila okrog zidanice, pa po vrtu, vinogradu, po drveh, potem pa se je zapodila na drevo, pa zopet na drugo in tretje, pa prihitela k meni nazaj in zopet zdirjala okrog. Videl sem, da uživa, da bolj ne bi mogla. Sklenil sem, da bo ostala tukaj, jaz pa jo bom hodil hraniti. Tako hodim vsak dan na Trško goro. Mika takoj priteče, ko jo pokličem. Najprej se naje, potem skače po meni, dokler se ne utruji. Nato mi zadrema v naročju. Če kaj

delam, se mi mota pod nogami, da moram paziti, da je ne pohodim. Z njo se pogovarjam, kot bi bila človek. Tudi prestrašila me je že. Ko sem obiral slive, me je nekaj pocuknilo za ramo. Pogledal sem navzgor in zagledal črno prikazen. Bila je muš. Kregal sem jo, ona pa nič. Smukala se je okrog mene naprej. Ko odhajam domov, ji vedno nastavim še hrane, a me skrbi, da ji ne pojedó druge mačke, ki jih je tam vse polno. Opazil sem že, da jih moja Mika ne mara. Kar naježi se, če se ji kakšna približa. Verjetno se jih boji, ker ni velika kot one. Doma jo zelo pogrešam. Strah me je, da bi nekega dne ušla, in je ne bi več videl.

Jernej Cimperman, 4. d

SELITEV

Čez teden ali dva se bomo preselili v našo novo hišo, ki jo gradimo na podežanju.

Ob sobotah in nedeljah moram vstati zgodaj. Odpejemo se k hiši. Včeraj sta prišla še stric Janez in stric Andrej. Pričeli smo z delom. Stric Andrej je mešal beton, jaz pa sem ga nametaval v vedro in ga s "škripcem" potegnil na balkon.

V hiši je veliko prostorov. Najbolj sem vesel svoje sobe. Zelo je prostorna. Imel bom svojo pisalno mizo.

Selitve se zelo veselim, saj je v hiši in okoli nje zelo lepo.

Ob hiši teče potok Radulja, v katerem včasih lovím ribe.

Spoznal sem tudi nekaj novih prijateljev. Dobro se razumemo in smo včasih zelo divji, da nas starši komaj ukrotijo.

Komaj čakam, da se preselimo v hišo, ker mi je oči obljubil psa.

Damjan Vrčec, 4. d

5. razred 5. razred 5. razred 5. razred 5. razred 5. razred 5. razred

TABORIŠČE NA RABU

Po pripovedovanju dr. Davrina Grosa

Med vojno sem živel na Ragovski 17 v Novem mestu. Bil sem izdan in so me aretirali. Odpeljali so me v Ljubljano na zaslišanje. Iz Ljubljane so me odpeljali v taborišče na otok Rab. Na otok sem prišel ponoči, tako kot vsi ostali ujetniki, da ne bi vaščani zvedeli, kje je taborišče. Taborišče je bilo italijansko. Tam je bilo polno šotorov in v njih je bilo postlano s slamo. V en tak šotor so dali tudi mene. V taborišču so bili moški, ženske in otroci. Kuhali so nam zunaj v pločevinastem sodu, postavljenem na dva kamna. Spodaj so zakurili in kuhali čaj, ki smo ga dobili grenkega, in sicer eno zajemalko vsako jutro, zvečer pa dve zajemalki. Opoldne smo dobili kosilo. To je bila juha, v kateri je bilo pol žlice riža ali nekaj koščkov svinjske buče. Tudi majhen košček kruha smo dobili. Vodo do dovažali v cisternah. Vedno je je primanjkovalo. Včasih smo se za vodo skregali pa tudi pošteno stepili. Kdor ni hotel delati ali se je kako drugače upiral, ni dobil hrane. Tudi mučili so ga. Z otoka ni bilo mogoče pobegniti. Bil je obdan z dva metra visoko bodečo žico. Okrog so bili visoki stolpi z žarometi in strojnico ter vedno budni stražarji. Na otoku Rabu sem bil tri mesece, in to od 6. septembra 1942 do 6. decembra 1942. To taborišče je bilo polno lakote, trpljenja, bolezni in žalosti. V njem je umrlo na tisoče ljudi. Vendar mi je v spominu ostal tudi lep dogodek. Neke noči je nastalo hudo neurje. Taborišče je poplavlila voda. Naenkrat so se začeli utapljati trije otroci. Neki italijanski stražar je pritekel in otroke rešil. Tudi sovražniki so včasih imeli malo usmiljenja. Sedaj sem star 90 let. Vsega se natanko spominjam. Bilo je strašno. Sedaj živim srečen v krogu svojih najdražjih. Tudi otok Rab je sedaj eden najlepših otokov, ki ga turisti množično obiskujejo.

Igor, 5. a

S K E Č

Razrednikova ura. Učenci napeto poslušajo. Nenadoma potrk. Skozi vrata stopijo 3 dijaki. Vsi se razveselimo.

TOVARIŠICA: "O, ste le prišli (ozre se proti razredu) No, to so moji lanski učenci."

ANDREJ: "Ja kua pa tuki delajo?"

TOVARIŠICA: "Oni so iz naravoslovnomatemične. Ta je najtežja. No, vprašajte jih kaj!"

MIHA: "Je tešku?"

DIJAK: "Ja še kar."

POLDE: "Kakšne predmete pa mate?"

DIJAK: "Ja, novi sta le geografija in filozofija, drugače pa mamo zgodovino, matematiko, fiziko, slovko in še druge."

TOVARIŠICA: "Dajte, vprašajte jih še kaj!"

ANDREJ: "Kuk je ura?"

Vsi učenci planejo v krohot.

Andrej in Oliver, 5. a

S L A V N I 5. B

Naš slavni razred 5. b
postal je slaven,
to se že ve.

Na šolskem zboru
prvo mesto si delil,
ki si ga je priboril.

Pri športu tudi smo
taglavni, v rokometu smo
prvaki, v atletiki smo si
z ajevcí enaki.

Naš modri Robi Škufca
zmenj kaj "pogrunta",
kakor da je s hruške pal,
ker nikoli snovi ni znal.

Naša Jasna vzoren
je učenec, petic ima,
da z njih lahko
naredimo, kar se le da.

Tako na kratko vam
pove, Jurij Preskar,
iz petga b.

Jurij Preskar, 5. b

NA NARAVOSLOVNIH DNEVIH

V letošnjem letu smo imeli dva naravoslovna dneva. Na prvem smo si ogledali šmihelsko vrtnarijo in razstavo gob, drugič pa smo bili na kmetiji pri Žefranovih v Gotni vasi. Šmihelska vrtnarija obsega precej veliko območje. Tam gojijo različne rastline, in sicer v rastlinjakih, plastinjakih in lončkih. Sami proizvajajo gnoj, ki ga potrebujejo, seveda pa izdelujejo tudi vence. Takoj ko prideš, pa opaziš tudi njihovo prodajalno, v kateri lahko kupiš vse njihove proizvode. Po ogledu šmihelske vrtnarije smo si šli ogledat še razstavo gob, ki je bila zelo zanimiva. Videl smo najrazličnejše gobe, uporabne, neuporabne in tudi smrtno nevarne. Pa tudi poučnih knjig ni manjkalo. Bile so zelo zanimive, od majhnih priročnikov pa do zahtevnejših in debelejših knjig. Ta obisk nam je zelo koristil, saj smo spoznali najrazličnejše gobe, ki rastejo pri nas. Na drugem naravoslovnem dnevu smo bili na Žefranovi kmetiji. Žefranova kmetija je zelo velika. Obsega hišo, hleve, garaže za stroje, njive in gozdove. Naloga nas petih razredov je bila pobiranje koruze. Dobili smo tudi listke z vprašanji in nalogami. Razdelili smo se v skupine in kmeta najprej vprašali za odgovore, opravili naloge, nato pa se odpravili na pobiranje koruze. Delali nismo v najboljšem redu. Učenci smo opazili, da je tudi to delo naporno. Sredi pobiranja pa so nam prinesli tudi domač mošt. Ko smo pobrali vso koruzo, smo odšli k hiši, kjer smo dobili še topel domač kruh, sladico in domač mošt. Nato smo se zahvalili in odšli domov. Naravoslovni dnevi so nam zelo všeč, saj so zelo zanimivi.

David Bratož, 5. c

ŠPORTNA DNEVA

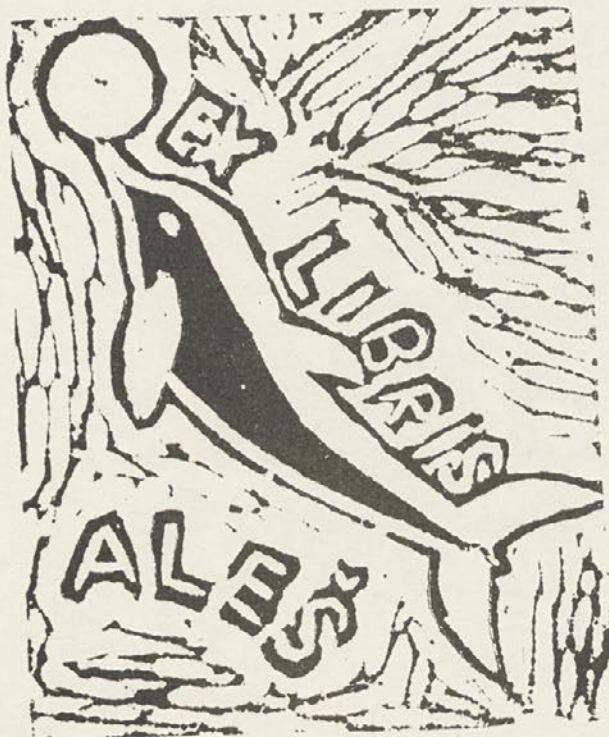
V sredo, 17. septembra, smo imeli športni dan na stadionu. Tekmovali so 5., 6., 7. in 8. razredi. Sama sem tekmovala v teku in metu žogice. Ko se je začelo tekmovanje, smo šli vsi na svoja mesta in čakali, kdaj se začne naša točka. Kakih deset minut prej smo se šli ogrevat. Nekateri so gledali, kako tekmujejo drugi, a največ jih je bilo na tribuni ali pa so uživali v senci. Hodili so tudi po vodo, čeprav je delavce gradbišča motilo. Ko smo gledali druge tekmovalce, ki so bili starejši, smo se čudili njihovim rezultatom. Bili so zelo uspešni. Tudi v metu žogice, ki so jo metala dekleta, so imela nekatera slabši rezultat, kot mi iz 5. razredov. Metale so od 10 do 20 metrov. Nekateri pa veliko več. Nekaterim, ki so tekmovali, so se tresle noge, nekateri pa so bili pogumni, pa čeprav so bili potem zadnji. Najtežje je bilo tistim, ki so tekli 1 km. Jaz sem bila v teku prva, v metu žogice pa tretja. Ko je bilo tekmovanje že pri koncu, je začel tovariš pisati priznanja tistim, ki so osvojili 1. mesto. Na koncu smo se zbrali na tekaški progi, kjer nam je tovariš podelil priznanja.

Na drugem športnem dnevu smo tekmovali v rokometu. Igrali smo fantje in dekleta posebej. Fantje so igrali na igrišču, dekleta pa v telovadnici. Najprej smo se postavile v vrsto in vlekli papirčke s številkami. Dekleta 5. c smo igrala s 5. a. Premagale smo jih 6:2. Nato so igrale še druge. Igrale so dolgo, da smo se me kar dolgočasile. Kasneje smo igrale še s 5. b razredom. Zdaj so nas premagale s 7:5.

Dekleta 5. c razreda so zasedla 2. mesto. Prav tako so zasedli drugo mesto tudi fantje.

Veseli smo bili dobrih rezultatov. Želimo si še več podobnih tekmovanj.

Nataša Ograjšek, 5. c

V PETEM RAZREDU

1. septembra smo se zbrali pred vhodom za višje razrede in nestrpno čakali, kdaj se bodo odprla šolska vrata. Odprla so se in stekli smo do oglasne deske ter prebrali, v katerem razredu smo. Šli smo v garderobo, se sezuli in odšli v učilnico matematike, kjer nam je tovarišica razredničarka povedala, kako bo v petem razredu.

Drugi dan smo prišli v šolo s šolskimi potrebščinami, ki smo jih potrebovali za ta dan. Ko se je končala ura in je zazvonil zvonec, smo morali hitro pospraviti in oditi v drugo učilnico. Prvi teden smo nekaj časa vsi zbegani hodili po šoli in iskali učilnice. Spoznali smo, da je malica pozneje. Že od prvega šolskega dne smo vedeli, da bomo imeli domače naloge in da ne bomo imeli doma več toliko časa za igranje. Dobili smo tudi tri nove predmete: angleščino, srbohrvaščino in tehnični pouk. Skoraj za vsak predmet imamo drugo tovarišico. Gledat smo šli film Poletje v školjki. Imeli smo tudi športni dan, kjer smo se pomerili za čim boljše rezultate pred pionirsko olimpiado. Ogledali smo si tudi razstavo gob in bili v vrtnariji v Šmihelu, kjer gojijo lončnice, razne rože in okrasno grmičevje. Pisali smo tudi kontrolno nalogo in narek ter dobili prve ocene. Z ocenami sem zadovoljna. V petem razredu mi gre dobro in upam, da mi bo šlo tudi tako naprej. S kabinetnim poukom sem tudi zadovoljna.

Barbara Guštin, 5.c

NARAVOSLOVNI DAN NA ŽEFRANOVIM KMETIJI

V petek, 3. oktobra, smo imeli naravoslovni dan na Žefranovi kmetiji. To je kmetija v Gotni vasi pri Novem mestu. Ker sem njihov sosed, sem tovarišico zadnjo uro prosil, če lahko pridem k njim kar od doma. Dovolila je. Tako smo naslednje jutro skupaj odšli še z nekaterimi sošolci na kmetijo. Žefranova mama nam je povedala, da je morala vstati zelo zgodaj, predno je vse napekla. Kazalec na uri se je že pomikal proti osmi uri, toda še nobenega učenca nismo videli. Kmalu pa so se izza ovinka prikazali prvi. Prišle so tudi tovarišice in tovariš. Najprej

nam je kmet povedal veliko zanimivih stvari o kmetiji. Zatem smo si ogledali hlev in njihove kmetijske stroje. Razdelili smo se v skupine. Naša skupina je bila sedma. Vodila jo je tovarišica Kukovičva. Imeli smo nalogo pogovoriti se s kmetico. Imeli smo pripravljena vprašanja. Kmetica nam je pokazala puloverje, ki jih je ročno naredila iz volne črne in bele ovce. Ker smo z vprašanji kmalu končali, smo dobili domač kruh. Nato so prišli še drugi učenci. Kmetica je dala vsem kruh in obljubila nam je, da nam bo zaigrala kakšno staro ljudsko pesem, če bomo pridni. Odšli smo pobirat koruzo. Obirali smo kakšni dve uri, vmes pa smo se zabavali. Naravoslovni dan mi bo ostal v spominu, saj so Žefranovi naši najbližji sosedje, delo na kmetiji je zelo zanimivo, posebno ker imajo vse potrebne stroje in ker poteka kmečko delo v naravi.

Miha Vrbinc, 5. d.

MEDVEDEK JUNAK

Prišel je medvedek in z njim pomlad,
v pomladi se ruva divjad.

Kaj pa bo ubogi medvedek,
če nima medu,
bo ves lačen od samega
gladu.

In takrat pride orjak
in hoče vse pokončat,
a takrat se mu medvedek
upre,
in mu z vžigalico hlače
zažge.

In takrat medvedek junak,
strumno v korak, se spet opogumi
in vsem živalim zaželi čikgumi.

Gašper Cajner, 5. d.

BABICA MI JE PRIPOVEDOVALA.....

6. 10. 1943 zgodaj zjutraj nas je zbudilo močno trkanje na vrata. Vsimo se prestrašeno zbudili. Mi otroci smo mislili, da so Nemci prišli, da bi odpeljali teto. Najprej so odpeljali očeta in mater, sedaj pa bodo še njo. Hitro smo se morali obleči. Med oblačenjem mi je bilo zelo hudo pri srcu. Sedaj gremo stran, stran od rodnega doma. Časa smo imeli samo pol ure. Odpeljali so nas v neko klet ali kaj je že bilo, kjer je bilo zaprtih že okoli trideset ljudi. Domačini so nam prinesli zajtrk. Iz Semiča so nas odpeljali ob pol dveh. Ko so nas naložili na avtobus, sem občutila bolečino v srcu. Vedela pa sem, da bom še videla Semič. V Celju so nas peljali najprej na gestapo, kjer so popisali naše podatke, potem smo šli peš v ljudsko šolo. Tam so nam dodelili sobo, v kateri so bili ljudje iz Brežic. Za ležišča smo imeli po tleh razpostrto slamo...

Katarina Jaklič, 5.d

R E A G A N.

Reagan, ameriški predsednik,
kakšen si nam ti naslednik?

Ti bi rad, da bi se bojevali,
toda tega ne želimo si ostali,
kajti mi si mir želimo,
vojne se vsi bojimo.

Orožje kupuješ,
se ne spametuješ,
še celo vesolje rad bi osvojil,
četudi za to vse druge bi ubil.

Tudi atomsko orožje imaš
in nas z njim izživaš,
če bo do vojne prišlo,
se bo to končalo zelo slabo.

Na Zemlji bil bi le pepel
in če bi kdo s teboj preživel,
bi zelo prav imel,
če bi ti življenje vzel.

Regan, če bo šlo tako naprej,
potem se glej,
le odprla se bodo vrata
in že boš žrtev atentata.

Tanja Bugar, 6. a

POT V AMERIKO

8. avgusta 1986 smo krenili na dolgo pot, in sicer v Ameriko. Midve s sestro sva si že dolgo želeli, da bi šli v Ameriko k našim sorodnikom. To sva večkrat povedali mamici in očku. Tudi teta nam je pisala, naj pridemo. Pa smo se zmenili, da gremo. Skoraj pol leta sta oči in mami varčevala denar za avion. In prišel je tisti dan, ko smo se z avtom odpeljali na zagrebško letališče. Šli smo na carinski pregled, nato pa kmalu zagledali DC - 10. Na njem je pisalo: SABENA-JAT. Z avtobusom smo se odpeljali do letala. Tam so nas čakale prijazne stewardese, ki so nam pokazale, kje bomo sedeli. Čez pol ure je letalo vzletelo. Z letalom sem se peljala že v četrtem letu starosti, vendar nisem še pozabila, da se je treba pripeti z varnostnim pasom. Avion je bil tako velik, da je bilo v njem kar 380 sedežev. Kmalu po vzletu je vsak potnik dobil mapo, kjer je pisalo, kaj bomo jedli in pili, kateri film bomo gledali, kaj je treba narediti, če se letalo kaj pokvari... Komaj smo si vse to ogledali, je prinesla stewardesa slušalke za poslušanje glasbe. V vsakem sedežu je bil vgrajen radio, v katerem je bilo 11 kanalov. Na enem je bila zabavna glasba, potem razne stare pesmi, valčki in tudi to, kar je bilo po sestrinem in mojem okusu - moderna pop glasba. Mami je poslušala dunajske valčke, oči pa jazz. Po zanimivem poslušanju smo dobili odlično kosilo. Celo izbirali smo lahko. Na začetku potovanja in med letom so nam delavci v avionu povedali, da smo na višini 10000 m, vedeli smo, kdaj letimo nad Anglijo, kdaj nad "lužo" in tudi ostale zanimivosti. Ko je v lepem vzdušju minilo pet ur in

smo začeli rahlo dremati, se je začel ameriški barvni film Dvakrat v življenju. Spet smo si morali nadeti slušalke in ~~zaravnati~~ na 1. kanal. Žal je bil film v angleščini, zato sem bolj malo razumela in sem morala nenehno spraševati, za kaj gre.

Ko je bilo filma konec, za nami pa tudi že dobrih sedem ur letenja, nam je stewardesa povedala, da se bomo vozili še dve uri. Ker so me bolele noge od dolgotrajnega sedenja, sem se šla malo sprehodit po letalu, iz radovednosti in nuje pa še na stranišče. Šumelo je in strah me je bilo. Nekje je pisalo v angleščini: POZOR - NEVARNOST, tako da sem se bala, če bom pritisknila na napačen gumb. Na koncu si še rok nisem znala umiti. To je bilo pravo raziskovanje. Nami me je pogrešala skoraj pol ure.

Ko sem prišla s tega "sprehoda", je bila že na vrsti večerja. Same slastne jedi: okusen kruhek, salama, sir, pita in pijača. Po končanem "delu" smo se začeli počasi pripravljati za pristanek in naravnali kazala za šest ur nazaj, ker imajo v Ameriki drugačen čas kakor pri nas. Zdaj to bolje razumem, ker smo pri zemljepisu pridno vrteli našo zemljo - globus.

V daljavi smo zagledali New York - mesto nebotičnikov. Pilot nas je pozdravil, posadka se je zahvalila potnikom, vseh se je polastilo nemirno pričakovanje. Srečno smo pristali na letališču Johna F. Kennedyja in zaploskali pilotu. Že smo zagledali avtobus, ki je šel po nas. To je bil čuden avtobus! Dvignil se je do višine letalskega izhoda, da smo vstopili, nato se je spet spustil nižje in zapeljal do letališke zgradbe podjetja Pan American. Carinski pregled je minil brez vsakršnih sitnosti, carinik nam je pokazal, kam naj gremo, prijazno pomahal in o grdih pogledih ter brskanju po kovčkih ni bilo sledu.

Ob izhodu velikanske letališke zgradbe je stala mamina sestrična Mary. Z mamico sta si tako skočili v objem, da je "teta Mary" izgubila zlati uhan, a to je opazila šele naslednji dan.

Sedli smo v srebrno moder Chevrolet in se odpeljali čez vzhodni del New Yorka po Verosano bridge v New Jersey.

MUCINI NAČRTI

Lepa hiša sredi vrta stoji, a na klopi pred njo muca sedi.
Leno se preteguje in napeto premišljuje. Če ne ujamem sive miši,
vse razbito bo po hiši.
Babica bo vaze metala in mene z metlo pregnala.
Šla bom na dolgo pot, kjer prijateljev si pridobim in se z njimi
veselim.
Ko tako načrte kuje in zasliši hrup iz hiše, jo vsa preplašena
pobriše. Že dolgo po svetu je hodila, a prijateljev ni si pri-
dobila, vrne se k babici, dobri, stari tetrici.

Maruša Avsec, 6. a

MOJE POPOLDNE

Šla sem v mesto,
čez sivo, široko cesto.
Potem v veliko hišo sem šla,
imenuje se šola glasbena.
Tam se klavir igrati naučiš,
in pri teoriji "cvek" dobiš.
Ker sem kmalu s klavirjem končala,
me je tovarišica še k teoriji poslala.

Ko še to sem končala,
sem morala iti po očijeva očala.
Ker kratkoviden je zelo
in časopis bere težko.

Helena Gabrijelčič, 6. a

N A R E K

(pesem)

Ko je tovarišica v razred prišla,
smo jo pozdravili,
učilnico urno pospravili,
da bi čista bila.

Še sama sedla ni,
že smo klepetali vsi,
zelo se je razjezila,
ampak na srečo ni hudo vpila.

Danes niso Solzice na vrsti,
danes pišemo o koroški prsti.
Na vrsti je prav dolg narek,
Igor, pazi, da ne bo cvek!

Najprej smo vadili,
koroške Slovence pisali,
koroško pokrajino obdelali,
da bi vsi to znali.

Ana se je jokala,
ker ni nečesa znala,
le kaj se boš ti kisala,
saj potem si štir' pisala.

Nekaterim je delala težave vejica,
jaz sem bila med njimi,
oh, kaj se bom sekirala,
saj se jo bom naučila pozimi.

Darja Pavlin, 6. b

L A S T O V I C E

Glejte, glejte, že letijo,
lastovice k nam hitijo.
Ej vi, gosti naši mali,
komaj smo vas že čakali.
Zdaj pa hitro se spustite
in ob poti se spočijte.

Le vstopite ptičke naše
Še vas čaka gnezdo vaše.

Skrbno nanj smo pazili,
vseh nesreč ga ubranili.

Zdaj nikamor ne hodite
in kot lani k nam vstopite.

Mir po hišah nam kraljuje,
nihče ~~vs~~ ne nadleguje.

Pojemo in se igramo,
saj počitka ne poznamo.

Dobrodošle! Spet veseli
bomo skupaj vsi živel.

Renata Gracar, 6. b

LETNI ČASI

Lepa si, domovina moja,
v vseh letnih časih,
spomladi, ko zazeleniš,
poleti, ko v ovetju zadehtiš,
jeseni, ko plodove podariš,
pozimi, ko se v snegu belem zableščiš.

Andrej Petrinčič, 6. b

Naši sestanki

Hodim v 6. b razred. Lani v 5. razredu smo imeli sestanke vsak drug teden. Letos jih imamo prav tako, le da so drugačni. Nimamo več tistega po enem in istem kopitu!

Dnevni red:

- 1.) Novice doma
- 2.) Novice po svetu
- 3.) Šport
- 4.) disciplina ali pa garderoba
- 5.) razno
- 6.) Veseli del

Sedaj smo se odločili za drugačno vsebino sestankov.

Že vnaprej za celo leto smo razdelili učencem teme. Potem učenci pripravljajo referate. Do sedaj smo imeli dve predavanji. Tega še nismo vajeni, zato se nam je zataknilo pri branju. No, pregovor pravi "Na napakah se učimo". Upam, da bomo te napake odpavili in da bodo predavanja vse bolj zanimiva.

Darja Pavlin, 6. b

NAŠA UČILNICA

Naša učilnica ima štiri stene, kot vsaka druga. V enem kotu je video rekorder, hi-fi in televizija. Na zadnji steni so police z raznimi leksikoni in drugimi zanimivimi in poučnimi knjigami. Vsak ima svoj pisalni stroj, da se nam ni treba mučiti s svinčniki. Mize so sestavljene v majhne skupine, ob njih dela štiri do pet učencev. Vsak učenec ima svoje slušalko, da posluša predavanja ali glasbo. Tudi več računalnikov nam pomaga pri delu. Zložljiva tabla nam včasih olajša delo. Prijetno počutje in boljši zrak nam ustvarja veliko zelenja, in sicer velika palma v kotu in cvetoče vijolice na oknih. Usnjene fotelje uporabljamo za počitek. Poleg učilnice je laboratorij z mikroskopi in z vsem drugim, potrebnim za delo. Tam opravljamo razne poizkuse. Stene učilnici krasijo

slike. Na sprednji steni je omara z raznimi ploščami in kasetami. Imamo dobro razsvetljavo. Ob vsaki mizi je majhna luč. Starši se pogosto jezijo, ker nas ni pravočasno domov. Pa kaj zato, saj je delo v učilnici zelo prijetno. Če nam ostane kaj časa, se zabavamo. Igramo se družabne igre. To so seveda le naše sanje in želje. Uresničile se verjetno ne bodo, saj smo uporabili malo preveč domišljije.

Oddelčna skupnost 6. c

R E K A

Umazana reka skozi mesto se vije,
čez jezove, pod mostove, ob bregove
in zopet teče naprej.

Nihče je zadržati ne more,
a življenje v njej umira,
a čas teče naprej in reka z njim.

Nekateri se trudijo in upajo,
da jo bodo očistili,
toda ne vemo, kdaj bo čas za to prišel.

Gregor Kaplan in

Robi Gazvoda, 6. c

KRAJ MAMINEGA OTROŠTVA

Moja mamica je otroštvo preživela v Kamniku. To je zelo staro mesto. Njegova bogata zgodovina sega tja v daljno dvanajsto stoletje. Razvaline Malega in Starega gradu so še danes neme priče tedanjih časov.

Kamnik je imel v preteklosti precej drugačno podobo. Obdajalo ga je obzidje in ga varovalo pred krvoločnimi Turki. Mestece je uživalo velik ugled. Imelo je svojo šolo, bolnišnico in kanalizacijo.

Sprva jetu vladala mogočna rodbina grofov, mislim da Auspergov, po njenem propadu pa so se fevdalci menjali. Iz teh časov se je zelo dobro ohranila graščina grofov Lambergov, ki so živeli v stalnem sporu z meščani.

Prišlo je leto 1941 in Jugoslavijo je zajela vojna vihra. Kamniški meščani so se takoj odzvali pozivu KP in začeli boj proti tujemu zatiralcu. Tudi moj ded Dane se je iz Dolenjske prišel bojevat v Kamnik in se priključil Kamniškemu bataljonu. Žrtvam, padlim v NOB, so se oddolžili s spomenikom revolucije, ki je delo akademskega kiparja Marjana Tršarja.

Po vojni se je mesto naglo širilo in razvila se je kovinska, lesna, tekstilna, usnjarska, živilska in še druga industrija. Tu je našlo zaposlitev mnogo delavcev iz bližnje in daljne okolice. Zunanji videz mesta se je precej spremenil. Zgradili so mnogo novih stanovanjskih blokov in lepo, moderno osemletko. Danes ima Kamnik dve osnovni šoli, gimnazijo, nekaj srednjih in večerno šolo, kjer se izobražujejo odrasli.

Kamnik je bil že nekdanj pomembno turistično središče. Mesto je znan po zelo lepi okolici. Prijetna izletniška točka je Stari grad, od koder se nam odpira prelep pogled na mogočne Grintovce, pod katerim samovajo bele vasice. Z dograditvijo žičnice na Veliko Planino je postal Kamnik še važnejše turistično središče.

Ob počitnicah rada odidem k babici in dedku v Kamnik, kjer si ogledujem znamenitosti tega starega mesta. Ob ogledu rada prisluhnem pripovedi dedka, babica ali mamice.

Mojca Novak, 6. c

SLADKA PRIPRAVA NA NOVO LETO

Tako kot vsako leto je mami v mesecu decembru začela peči piškote. Letos sva s sestro bolj navdušeni za to sladko delo. Pomagava pri tehtanju moke, sladkorja, orehov itd. Tudi ločevanje rumenjaka od beljaka nama ne dela več težav. Prav prijetno je mešati maso in žraven malo poskušati. Po kuhinji lepo diši in čuti se prihod praznikov. Komaj čakam, da se prvi pekač s piškoti speče in da lahko poskusimo, kakšni so. Vedno spečemo par vrst piškotov.

Dolgi so dnevi do prihoda novega leta, vendar polni pričakovanja in sreče ob kupovanju daril. To je zame najlepši mesec pozimi. Iz velikega maminega zvezka pa dober recept za vse, ki radi pečejo.

ELIZINI POLJUBČKI

Potrebuješ:

- 3 beljake za sneg,
- 30 dag mletega sladkorja,
- 1 žlička cimeta v prahu,
- 30 dag mletih orehov.

V sneg vmešaj ostale sestavine in delaj kupčke na mastni papir. Suši 20 minut pri temperaturi 150 °C.

Dober tek!

Sanja Pavičič, 6. d

LEPO JE DOMA

Živim v lepi državi, z imenom Jugoslavija. Njeno ime ni kar tako. Ima svoj pomen: JUG, zato ker leži na jugu, in drugi del besede SLAVIJA, ker so njeni prebivalci Sloveni. Nastala je 29. 11. 1943 v Jajcu, na drugem zasedanju AVNOJ-a.

Moja ožja domovina je Slovenija. Slovenija ima vse. Najlepše kraške jame, najvišje hribe, gore, lepo primorje in slano morje, pa tudi nekaj nižinskega, oziroma panonskega sveta. Moj rojstni kraj pa je Novo mesto. Tu sem se rodila, tu shodila in tu hodim v šolo. Novo mesto ni veliko mesto, pa tudi majhno ni. Ima vse osnovnejše ustanove, šole, otroške vrtce, glasbene šole, srednje šole, knjižnice..... V mojem mestu je tudi veliko tovarn, 2 tekstilni tovarni, tovarna obutve, tovarna zdravil in tovarna avtomobilov.

Živim na Zagrebški 4 a. Naša ulica ima hotel in trgovino, ostalo pa so bloki in stanovanjske hiše. Naš blok je star že mnogo let, toda vseeno so stanovanja velika z velikimi balkoni. Rada imam naše stanovanje, ki je čisto na vrhu in z balkona vidim šolo. Med počitnicami se lahko šalimo, na njen račun, če da jo moramo gledati še sedaj, ko ni pouka. Toda to, da je

šola blizu, je tudi dobro, saj ni treba veliko pešaćiti do nje. Rada imam svojo domovino. Rodila sem se v njej, učila se o njenih apotah in sklenila: "Nikoli ne bom izdala svojega rodu in domovine."

Barbara Rizvanovič, 6. d

7. razred 7. razred 7. razred 7. razred 7. razred 7. razred 7. razred

CVEK, CVEKA, CVEKU...

Ste se že kdaj vprašali, kaj vam pomeni ocena nezadostno? Ne? Nič zato. Gotovo pa vas zanima, kaj o tem mislijo drugi. Nekateri učenci in učitelji naše šole so o tem razmišljali takole:

Tov. Starič: Neznanje.

Helena, 8. r: Nič.

Jure, 5. r: Ne vem, ker ga še nisem dobil.

Darko, 1. r: Ena... ja veš, to je pa najslabša ocena.

MOJCA, 2. r: Če bi ga dobila, bi bila mami žalostna.

Tov. Grahek: Kazen za neznanje in spodbuda za naprej.

Tov. Štern: Orožje v boju proti neznanju.

Gregor, 8. r: Božja usoda.

Tja, 1. r: Joj, kaj pa naj rečem.

Zlatko, 4. r: Sploh me ne gane.

Katja, 5. r: Kaj mi pomeni? Ja, ne veliko.

Janja, 7. r: Če ga dobiš, ni problem, ker se da popraviti.

Tov. Plut: Dodatno delo.

Sebastjan, 8. r: Ja, kole zbiram, ampak samo ravne.

Goran, 8. r: Jaz jih pa prodajam naprej po razredih.

Zvone, 7. r: Odkupujem jih, da bom posadil fižol.

Boštjan, 7. r: Kec? Veselje v hiši!

Aleš, 8. r: Ko ga dobim, sem razočaran sam nad seboj.

Julija, 7. r: Good number.

Katja, 8. r: Groza z besedo in sliko.

Matevž, 5. r: Ko ga dobim, pomislim, da bom doma morda tepen.

Mirko, 7. r: Povod za to, da dva dni ne grem v kino.

SANDI, 8. r: Zanimiva ocena.

Fero, 7. r: Če ga dobim, sklepam, da me bo oče po vsej verjetnosti peljal v luna park.

Špela, 6. r: Spomnim se učenja, takrat ko ga dobim in kar zima me strese.

Kolikor ljudi, toliko različnih mnenj. Cvek, kol, šut, no, vseeno je, kako ga imenujemo, toda iz vsega tega jasno vidimo, da med učenci ni ravno najbolj priljubljen.

Petra Klepec in Maja Kincl,
7.a

V GARDEROBI JE GORELO

V sredo, 22. oktobra 1986, se je na naši šoli zgodila nesreča, požar.

Gorelo je v garderobi 3. a. Kmalu se je zbralo veliko ljudi, med njimi tudi tovarišica Radakova, ki je prinesla s sabo brisačo. Ker ogenj ni bil tako velik, ga je lahko pogasila sama. Gasilni aparat so prinesli prekasno, tako da je ostal brez dela. Tovariš ravnatelj in tovarišica podravnateljica sta kmalu začela preiskovati nesrečo. Ugotovila sta, da je bil povzročitelj požara učenec iz 3. a, ki se je sošolki maščeval tako, da ji je zažgal jopico. Pravijo, da ga je zmerjala. Mislím, da poznamo tudi primernejše načine reševanja problemov, kot je ta, načine, ki so manj nevarni za okolico. Lahko bi zgorela tudi cela garderoba, morda pa je bila v nevarnosti tudi šola. Zažgana jopica je popolnoma zgorela. Od nje je ostala le brezoblična črna gmota. Zažgane so bile tudi telovadne copate. Upam, da se je fant, ki je tako maščevalen, spametoval, in da ne bo nikoli več poskusil kaj takega.

Petra Klepec, 7. a

Maja Klotz in Petra Kloppe, 7.6

V 7. b smo glasovali za 7. razrednih sodelavcev in njihovih skladov. Izbrani so bili: 1. Maja Klotz, 2. Petra Kloppe, 3. ...

DOVAČE SKLADNE

1. Jasmína - ...
2. ...
3. ...
4. ...
5. ...
6. ...
7. ...
8. ...
9. ...
10. ...

MORDA NISTE VEDELI...

- da ima slon rdeče oči,
- da je to varovalna barva za skrivanje med jagodami,
- da O pomeni kisik,
- da učitelji sprašujejo, ker sami nič ne vedo,
- da je Mladi ob Krki najbolj priljubljeno glasilo na naši šoli,
- da med polnočjo in eno zjutraj ni varno hoditi po džungli,
- da ni varno hoditi po džungli zato, ker z dreves padajo sloni,
- da je krokodil ploščat, ker ni ubogal tega nasveta,
- da gre slon lahko v telefonsko govornico,
- da žirafa tega ne more, ker je v njej že slon.

Maja Kincl in Petra Klepec, 7.a

V 7. b smo glasovali za 10 najboljših domačih in tujih skladb. Lestvica najbolj priljubljenih je bila sestavljena 12. 11. 1986.

DOMAČE SKLADBE

1. Jasmina - Agropop
2. Težka vremena prijatelju moj - Neki to vole vroče
3. Kuda idu izgubljene djevojke - Boris Novkovič
4. Nemoj da ideš mojom ulicom - Riblja čorba
5. Suženj ritma - Wolf
6. Prisluhni školjki - Black & White
7. Mandarina - Dou-jouan
8. Ja mislim 300 na sat - Bajaga
9. Baby goodbay - Rendez-vous
10. Andreja - Big - ben

TUJE SKLADBE

1. True blue - Madonna
2. Papa don't preach - Madonna
3. Midnight lady - Chris - Noorman
4. Mantego bay - Amazulu
5. Trne colnurs - Cyidy - Lauper
6. Hay, Hay, Hay - Sandro
7. Geronion's cadillac - Modenen talkink
8. Johny, Johny - La, La
9. The lady in red - Chis De Burg
10. Take my brother ouay - Berlin

Moja prva ljubezen

Bila sem v petem razredu, polna življenja. Zanimala me je predvsem šola. V petem razredu sem se zaljubila v fanta z rjavimi lasmi in očmi. Še posebej lep je bil njegov nasmeh. Rekli so mu žaba, O ali R. Žaba zaradi velikih ust, O pa, ker je imel noge na O.

Bilo je konec šolskega leta. Odšel je iz naše šole. Malo je manjkalo, da nisem jokala. Vedela sem, da je veliko deklet zaljubljenih vanj. Počasi sem pozabila nanj. Nekega dne sem šla v mesto in ga srečala. Ogenj v srcu mi je zopet vzplamenel. Zopet sem mislila samo nanj. Kasneje pa sem srečala fanta, v katerega sem se zopet zaljubila.

Tako je minila moja prva ljubezen, ki je bila polna žalosti, veselja, joka in sreče.

Vечно zaljubljena iz 7.b

V SPOMIN TOVARIŠICI VOJKI CVITKO

Mnogo si med nami učenci
7. c razreda težav pretrpela,
in nikoli nisi bila vesela.

Včasih si nas
jezno gledala izpod oči,
ker smo vedno nagajali ti.

Besede so nam tvoje
v spominu ostale,
ki si nas z njimi bodrila,
da veliko bi nas naučila.

Leto in pol si nas učila,
potem pa si nas zapustila.

V spominu smo te ohranili,
zato te nismo pozabili,
ker tvoje besede so nas bodrile
in k učenju prebudile.

Natalija Kumer, 7. c

NAŠA ODDELČNA SKUPNOST

Karmen rada se zabava,
a včasih tečka je taprava.
Miha med poukom se prepira
in med poukom ne da nam mira.
Matejka brihtna je glava,
zato ji učenje ni nobena težava.
Ksenija mačka je taprava,
zato jo vsak iz razreda mara.
Uroš vedno v šoli ima težave,
ker misli samo na punce lepe in taprave.

Matjaž pri miru vedno sedi,
a včasih kakšno reče ti.
Janez med poukom pridno sedi,
med odmori pa vse naredi, kar se mu zdi.
Mojca preveč za fanti nori,
zato "šanse" zgubi.
Naša Alenka dober je sodnik,
saj razčisti vse skrbi.
Damjan pridno sedi, zato ga fantje
tepejo vsi.
Erik dober ima glas,
ki sega v deveto vas.
Katja suha je kot muha,
saj ji ni za kos kruha.
Natalija se nič ne uči,
saj misli, da ji bodo "šenkali" vsi.
Andrej doma se ne uči,
v šoli pa pet dobi.
Simona fiziko se uči,
a v šoli cvek dobi.
Toni takoj zardi,
če mu kdo kaj zateži.
Dušan zadnjo minuto v šolo prileti,
ker doma predolgo spi.
Aleš frajerja se dela,
v resnici je pa prava reva.
Ingrid rada za fanti gleda,
saj misli, da je mis razreda.
Peter čudne je narave,
a vendar ni za taprave.
Dejan krute je narave,
saj je za tri narave.
Domen med poukom ne sledi,
saj misli na punce tri.
Ivana dobra je kot čokolada,
saj jo ima vsaka tovarišica rada.
Roland pridno se uči,
nam petice pobira izpred oči.
Andreja pridna je učenka,
saj je ne zanima nobena enka.

LEPA SI, DOMOVINA MOJA

Lepa si danes, lepa si bila včeraj,
takšna boš jutri in takšna boš zmeraj.
Med vojno naša nisi bila,
danes armada in ljudstvo te več ne da.

Ko zjutraj iz postelje skočim zaspano,
že čaka me kruh z dobro salamo.
Tega vsak otrok ne more dobiti,
še hrane dobro ne more soliti.

Moderno vsak dan bi se rada oblekla,
ko morda kdo v samih hlačkah teka.
V najboljšem avtomobilu okrog se vozila,
ne da bi kdaj tudi peš hodila.

Čeprav ne najraje, moram v šolo hoditi,
ko bi otrok se v Afriki želel učiti.
Ta otrok ocen ne pozna,
ko meni v šoli učit se ne da.

Mamico, očka, babico, dedka, teto imam,
za noben denar jih ne dam.
Ko nekje otroci ne vedo, kje je mama,
in za vzglavje dobra jim je slama.

V domovini zdaj ti, zdaj jaz drugače živiva,
se iger svojih veseliva.
Živela boš večno v srcih naših ti,
zadovoljni in mladi živimo v tebi vsi.

Lepa si, ko je v tebi mir, svoboda,
domovini mir potreben je
kot gospodarju psa zvestoba,
lepa si tudi z morjem, vodami in številnimi gorami.
Lepa si danes, lepa si bila včeraj,
takšna boš jutri, takšna boš zmeraj.

Potovanje na Mars

O C

Že dolgo sem sanjaril o tem, da bi poletel z raketo na planet Mars. Ker se ukvarjam z raketarstvom in imam že veliko izkušenj z modeli raket, sem sklenil, da bom naredil veliko raketo, s katero bom poletel na Mars. Nekako pred sedmimi leti sem začel delo v svoji delavnici. V delavnico sem zvlekel vso svojo šaro in pričel garati. Pred tem sem naredil še podroben načrt in dobro preučil gibanje Marsa. Delal sem dan in noč. Končal sem točno pred petimi leti. Z raketo je bilo vse nared, le še gorivo je manjkalo. Naredil sem ga iz posebne zmesi. Ko sem ga preizkusil, je zelo dobro delovalo. Tisti trenutek sem prišel na imenitno zamisel, ki bi mi lahko prinesla veliko denarja. Od zamisli sem prešel k dejanju. Začel sem prodajati licenco za gorivo. Dobil sem veliko denarja, uporabil sem ga za nabavo skafandra, notranje opreme, instrumente in hrane. Vse sem imel pripravljeno. Določil sem kraj in čas odhoda. Četrtega avgusta 1984 l. ponoči sem odšel na bližnji hribček, kjer sem imel pripravljeno vztrelišče. Že sem sedel v raketi in odšteval 3, 2, 1, 0 in start je uspel. Raketa je letela s 50 km/s. Nebo je bilo jasno in primerno za opazovanje. Lepo sta se videla Zemlja in Mars. Opazoval sem Mars, ki se mi je zelo bližal. Še deset minut in pristal bom na Marsu, sem se veselil. Pristal sem na Marsu. Svet je bil drugačen kot na Zemlji. Samo rdeče kamenje in nobenega živega bitja. Tu ni bilo zraka. Bili so sami strupeni plini, gravitacija pa tako velika, da sem komaj hodil. Vzel sem vzorce tal in jih spravil v raketo. Podrobno sem pregledal še okolico, nato pa se vkrcał v raketo in pognal motor. Raketa se je komaj odlepila od tal. Spet sem letel. Znjikrat sem se ozrl in pogledal na Mars, ki se mi je manjšal pred očmi. Vrnil sem se na Zemljo in povedal razburljivo dogodivščino prijateljem. Verjeli so mi. Vsi so hoteli na Mars, zato sem sklenil, da svojo raketo preuredim v medplanetarni taksi. Prevažal sem potnike med Zemljo in Marsom. Tako se je končala moja fantastična in razburljiva dogodivščina, potovanje na Mars.

Gregor Žunič, 7. d

P • Ž A R

Sosedov hlev se je zažgal,
notri bilo je sedem krav.

Ena muka, ena tuli,
vsem pa po želodcu kruli.

Ker jim hrana je zgorela,
njihova so prazna žrela.

Prva brca, druga skače,
boje se ognjene kače.

Brž gasilci so pritekli,
a preveč so hlev polili,
da vse krave so utopili.

Vlasta Derganc, 7. d

SPOŠTOVANI PREDSEDNIK ZDA!

Ne maram politike! Ne maram vojn, žrtev, ubijanja in uničevanja. Vendar ne morem gluh in slep mimo vsega, kar se dogaja okrog mene. Dovolj je, da pritisknem na gumb radia in že me pretresejo vesti o novih žrtvah v Nikaragvi in Vaši podpori upornikom. Tudi TV poročila niso kaj dotti drugačna. Zopet Vi grozite z vesoljskim orožjem, z novimi jedrskimi orožji... Prati tako me presunejo veliki naslovi v časopisih. Tekma v oboroževanju se nadaljuje, nov preizkus jedrskega orožja. Spet vi, ki zmanjšujete pomoč nerazvitim. Premlad sem še, da bi razsojal, kdo ima prav, vendar dovolj star, da vem, da se lahko učimo, delamo in ustvarjamo le v miru, brez žvenketanja orožja in groženj velikih. Zato, dragi predsednik, vedite, da mladi velikosti državnikov in držav ne vrednotimo po številu raket, podmornic in avionov, temveč po dejanjih, ki ostajajo, osrečujejo in bogatijo naše vsakdanje življenje.

Zato opustite oboroževalno tekmo, nehajte se vmešavati v zadeve drugih, nahranite lačne ter razvijajte nerazvite. Nehajte s podpiranjem nesmiselnih vojn, ubijanjem nedolžnih in izmišljanjem uničujočega orožja.

Stisnimo si roke in gradimo svet, ki bo mirno živel in se razvijal, ki bo nam in zanamcem omogočil boljši jutri.

Jani Slapnik, 7. d

BOMO PREŽIVELI?

Danes sem za spremembo vstala zgđaj. Le kateri dan je? Sreda! Odgrnem temno zaveso in zamežikam v toplo poletno jutro. Oh, kako lepo je pri babici. Natakнем si trenirko in majico in stečem ven. Bosa tečem po mehki travi kot po najmehkejši perzijski preprogi. Navadno se bojim bosonoga teči po travi, ker bi lahko stopila na čebelo. Toda danes ne, danes je poseben dan, preveč lep, da bi umirala živa bitja. Ob tej misli postanem žalostna. Sedem v travo in razmišljam. Tudi na tako lep dan umirajo ljudje, živali in rastline. Toda ne umirajo zaradi starosti. Umirajo od orožja, lakote in onesnaževanja. In vse to mirno gledamo. Gledamo in se ne zavedamo, da sami sebi podpisujemo smrtno obsodbo, da stojimo ob lastni smrtni postelji. Sprašujem se, ali je še možnost, da preživimo. Ali je še možnost, da bodo naši otroci in otroci naših otrok lahko dihali čist zrak, se kopali v morju, rekah, jezeru, hodili na sprehode v gozd? Se bodo sploh kdaj sprehodili ali pa se bo človeštvo prej uničilo? Ne znam si odgovoriti in tudi vem, da ni na vsem svetu človeka, ki bi mi znal odgovoriti. Na svetu pa je veliko ljudi, ki bi svet lahko spremenili, vendar si pred vsem zatiskajo ušesa, nosove in oči. Nočejo videti lačnih otrok, slišati stokanja ranjenih in ne vonjati smrada po strupih.

"Natalija", zaslišim vpitje iz hiše. Vstanem in grem. Po poti pa razmišljam in ugotavljam, da bom verjetno tudi jaz, ko bom odrasla, mislila le nase in preživetje svojih najbližjih. Verjetno se bom tudi jaz sprijaznila z usodo in skupaj z vsemi drvela v pogubo.

Ali bi sploh imelo smisel hoditi v drugo smer? Množica, ki sili v pogubo, je večja in odnesla bi me s seboj. Kaj lahko storim? Veliko ali malo? To je glavno vprašanje? Prav lahko bi vprašala tudi: biti ali ne biti? Zakaj se bo odločilo človeštvo in zakaj se bom odločila jaz?

Katero je lažje? Na vse dobivam isti odgovor. Ne vem. Na stopnicah me čaka vesela sestra in ob njej se tudi jaz razveselim. Ne vem, kakšen je odgovor, toda vem, da ne bom nič spremenila, če bom žalostna. Torej bom hodila veselo po svetu, ki drvi v pogubo, čeprav ne vem, ali se bo hitrost zmanjševala ali povečevala.

Natalija Martinič, 8. a

KO MAME NI DOMA.....

Nekega dne je mama rekla, da mora iti naslednji dan s sestro v Ljubljano in bova morala zato kuhati oče in jaz. Skuhala je golaž, da bi imela čimmanj dela in naslednji dan je zares odšla, meni pa je pripadla čast kuhanja kosila.

Ko sem prišla domov, sem se junaško spavila h kuhanju, čeprav zato nisem preč nadarjena, to priznam. Toda mislila sem si, golaž pogrejem in ga razdelim, zraven pa kruh, pa bo. A na mojo veliko žalost in nesrečo ni bilo tako. Oči in stari ata sta rekla, da ne bosta jedla kruha in naj h golažu skuham polento. Poskušala sem z vsemi izgovori in zvijačami, a sta bila zelo vztrajna in sem morala popustiti. Odšla sem po polento. Na škatli je pisalo, da za štiri osebe potrebuješ toliko in toliko vode. To pa je bil prvi problem, ki sem ga s pomočjo očeta, logičnega mišljenja in matematičnega znanja le rešila. No, potem sem dala vodo vret in nisem vedela, ali jo naj solim ali ne. Ker se mi je zdelo pametno, da jo vsaj malo posolim, sem to tudi storila. Ko je voda zavrela, sem stresla polento vanjo in mešala, mešala, ... Ko se mi je zdela dovolj gosta, sem jo zlila v skledo in postavila na mizo. Vseeno pa me je skrbelo, ali je sploh užitna. Ko jo je "sodniški zbor" poskusil in ugotovil, da je dobra, se mi je odvalil kamen od srca. Kosilo smo potem v miru pojedli in ko sem pomila posodo in pospravila kuhinjo, sem bila zelo vesela, da sem uspešno prestala

kuharski "ognjeni krst".

Kljub temu da sem bila pohvaljena od mame in očeta, raje vidim, da kuha mama, ima le več izkušenj in kosilo je zanesljivo užitno.

Mojca Krnc, 8. a

ANKETA Z MENTORICAM IN DELAVKAMI ŠOLSKE HRANILNICE

Letos šolska hranilnica praznuje visok jubilej, saj posluje že deseto leto. Mentorica je zadnja leta tovarišica Darja Kastelic. Vprašal sem jo, če hoče odgovoriti na nekaj vprašanj, ki se nanašajo na njeno delo in delo učenk, ki delajo v hranilnici. Ona pa me je malo pogledala, potem pa prikimala. Začela sva z vprašanjem koliko let je že mentorica šolske hranilnice. Odgovorila je, da 8 let. V katerem mesecu začne poslovati in do kdaj posluje? Začnemo sredi septembra in poslujemo do konca šolskega leta. Približno devet mesecev in pol.

Koliko učenk je zaposlenih v hranilnici?

Več učenk (10), ampak delajo različno, ker moramo upoštevati urnik. Ali vam je prostor, v katerem poslujete, dovolj velik, da lahko nemoteno poteka poslovanje?

Za 10. obletnico je banka opremila bančni prostor v pionirski hranilnici, kjer nemoteno poslujemo.

Sedaj sem pa malo vprašal še učenke, ki delajo v hranilnici.

Koliko let že delaš v šolski hranilnici?

RENATA: V hranilnici delam 2 leti. Delo je zanimivo.

Je delo odgovorno?

RENATA: Delo je zelo odgovorno, kajti delo z denarjem je zelo zahtevno.

Kaj ti delaš v hranilnici?

ANDREJA: Vpisujem kartice ter seštevam denar.

Katero delo je najtežje v hranilnici in zakaj?

NATALIJA: Ne vem, kajti vsako delo je po svoje težko.

Tovarišici sem zastavil še eno vprašanje. Ali tudi nagraдите pridne varčevalce in kakšna so darila?

Varčevalci so nagrajeni z nagradnimi elementi, ki jih dobijo za določeno število obiskov.

OS v teku leta tekmujejo v številu obiskov. Nagrada je denarna, in sicer v znesku, ki ga odobri Ljubljanska banka.

Katero delo opravljaš ti v šolski hranilnici in in kdo te je navdušil?

ŠPELA: Vse delavke izvajamo vse operacije izmenično, da smo usposobljene za ves potek. Navdušila me je moja mama, ker prav tako dela v Ljubljanski banki.

Zadnje vprašanje pa sem zastavil Andreji. Vprašal sem jo, ali so res mladi varčevalci do 5. razreda bolj zagnani za vlaganje?

Da, to je res, ker mlajši učenci nimajo toliko potreb, da bi potrošili denar.

Dejan Progar, 8. a

STRAŠNE SANJE

Z družbo sedimo pred blokom in kujemo načrte za naslednji dan.

"Kaj pa, če bi šli v kino?"

"Kaj pa igra?"

"Se mi zdi, da Nazaj v prihodnost."

"Super. Zmenjeno, gremo vsi."

"Ja, mi ne moremo, imamo trening," se glasijo fantje.

"No ja, gremo pa same."

Mama živčno priteče dol. Že vem, kaj sledi obisk k teti.

"Alo, gremo. No, ne drži se ko kumara, saj bomo kmalu nazaj."

"Ja, to vedno rečeš. Potem pa sediš tam 3 ure, dokler ne pokadiš svojih kilometerskih cigaret."

"No, saj danes ne bo tako. Samo nekaj stvari ji odnesem in potem greva v Julijo," me potolaži.

"Pravilno. Saj si mi obljubila."

In res. Pri teti sva hitro opravih, v Juliji pa sem si kupila hlače in pullover.

Naslednji dan.

Sedimo pri kosilu in kot ponavadi kramljamo. Oči in mami se pogovarjata o najbolj perečem vprašanju - vojni med ZDA in Rusijo. A jaz mislim, da to ni mogoče, saj smo vendar ljudje.

Ura je štiri. Sem že oblečena. Še baretko na glavo pa sem. Punce že čakajo. Stečem po stopnicah in vse odhitimo proti mestu. Začnemo si ogledovati izložbe, saj se nam ne mudi, ker so karte v žepu. Naenkrat začno ljudje panično tekati po mestu. Množica nas odnese v neko stavbo. Okoli nas stojijo sami neznani ljudje. Zelo smo se razveselile, ko smo zagledale našega soseda strica Francija.

"Kaj se dogaja?" vprašam vsa začudena.

"Ja, mislim, da se bo začelo,"

"Ja, saj tega ne smejo narediti. S to bombo bodo vse pobili. Ne, ne smejo!" zakričim.

Vse se naenkrat strese. Nekaj trdega mi pade na glavo in oblije me čudna toplota. Saj to ne more biti res, jaz grem vendar v kino. Je to film ali sanje? V glavi mi začne piskati in pokati.

Toda jaz...

Naenkrat me nekdo pokliče.

"Ja, a ne boš vstala?"

Pogledam okoli sebe. Saj sem vendar v svoji sobi in ležim v postelji. Vse to so bile le sanje, ki pa se lahko uresničijo. Vendar to mora biti preprečeno, kajti nihče si ne želi umreti.

Jana Gogič, 8. b

BLIZU SMRTI

Cela zgodba in imena v njej so izmišljena. Kakršnakoli podobnost z živimi ali mrtvimi osebami ter resničnimi dogodki je zgolj naključje.

Avtorica

Bil je eden od tistih dni, ki se vsakomur zdijo čisto navadni, a se v istem času vsepovsod po svetu dogajajo zanimive, nenavadne in čudne stvari.

Tudi soba na Roški cesti 13 je delovala popolnoma navadno. V njej je sedelo 16-letno dekle. Če bi v tistem trenutku znali brati misli, bi lahko prebrali tole:

"Hm, le kaj se dogaja zadnje čase z Jasmino? Kar nekam vase se zapira.

Večkrat sem jo zalotila, kako me sploh ni poslušala, ampak samo strmela nekam. Njene oči so bile brezizrazne, telo brez življenja. Kot da bi se njena duša odselila kam drugam, kot da bi poleg mene sedela le prazna lupina...

Avtomatski kuhalnik čaja je zapiskal in zmotil dekle v njenem razmišljanju. Izključila ga je. Ime ji je Maja. Jasmina pa je njena dobra prijateljica. Dobra? No ja, nista si v ne vem kako dobrih prijateljskih odnosih, vendar sta zadnje čase veliko skupaj.

Maja je popila čaj in se nasmejala sama sebi. Kako trapasto je razmišljala še malo prej! Ampak z Jasmino je vseeno nekaj narobe. Pogledala je na uro. Šest in deset minut, torej mora biti kmalu tu. Danes bova spet šli v stari kamnolom, pravzaprav nadenj.

Pozvonilo je in Jasmina je zavpila: "Pohiti že! Nimava veliko časa."

Maja ji je dala znak, naj počaka. Jasmina je bila spet podobna sami sebi. Mogoče je prej imela samo trenutne muhe. Maja ji je skozi okno podala stojala in teleskop, s sabo pa vzela še nekaj knjig. Čez kako uro se bo stemnilo, do takrat pa bosta že vse pripravili. Otovorjeni kot muli sta se spotikajoč približali njunemu opazovalšču, postavili naprave in čakali, da se bo čisto stemnilo. Maja je sklenila, da jo zdaj vpraša, kaj jo teži. Jasmina jo je začudeno pogledala, usta pa so vprašala: "Se to vidi?"

"Da," je odvrnila Maja, "čisto drugačna si." Jasmina je pogledala v daljavo, kot da vidi tam nekaj. Maja je potrpežljivo čakala, ker je vedela, da bo zdaj zvedela nekaj zelo pomembnega. Jasmina je začela pripovedovati: "Veš, začela sem premišljevati o smislu življenja. In kaj sploh je to: življenje? Komu je potrebno, čemu je nastalo, kaj se bo spremenilo z njim?" Pogledala je Majo, ki je bila čisto zmedena. Ona sama še nikoli ni tako premišljevala. Jasmina pa je nadaljevala: "Skušala sem se približati smislu življenja. Vendar mislim, da mora biti tisto pravo v nekakšni drugačni obliki. Mogoče je odgovor v smrti ali rojstvu. In kaj se sploh zgodi, ko umreš, kako se umre?" Majo je spreletela mračna slutnja.

"Tako, Maja. Zdaj sem dokončno odločena. Naredila bom samomor, hočem doživeti to, čemur vi pravite smrt." Pogledala jo je in še dodala: "Misliš, da sem nora, vendar ni tako. Razumela bi, če bi ti znala povedati vse, kar čutim in mislim, vendar človek ne pozna besed za to. Zdaj pa grem. Zbogom." Vstala je in šla proti robu prepada.

Počasi je izginjala v nastajajoči temi. Maja se ni mogla ganiti, ni je mogla zadržati, kakor bi bila hipnotizirana. Tedaj je zagledala senco, ki je padla. Iztrgal se ji je krik: "Jasmina!!!" Njen glas pa se je samo odbil od gluhih skal. Stekla je v smeri, od koder je Jasmina skočila. Ker pa v mraku ni dobro pazila, je stopila na nevarno mesto. Kamni so se odkrušili in Maja je padala v črno globino. Padala in nikoli padla....

Zbudila se je v beli postelji in v nosu jo je dražil ta dobro znani, a osovraženi vonj po sterilnosti. Zraven nje je sedela medicinska sestra in se ji smehljala: "No, vidim, da si v redu. Dolgo si bila v nezavesti."

"Kaj pa Jasmina?" je hitro vprašala. "No, ne delaj si skrbi. Zdaj je važno, da si ti cela," jo je poskušala pomiriti.

"Mrtva je, kajne?" jo je nezaupljivo pogledala. "Rekla sem že, da se ne vznemirjaj. Da, Jasmina je mrtva, zdaj pa grem po zdravnika." Odšla je.

Maja se je spominjala vsega: "Jasmina je imela prav, smrt je lepa. Jaz sem bila že tako blizu nje. Jasmini ni uspelo, meni pa bo. Našla bom smisel življenja!"

Malan Štrbenc, 8. b

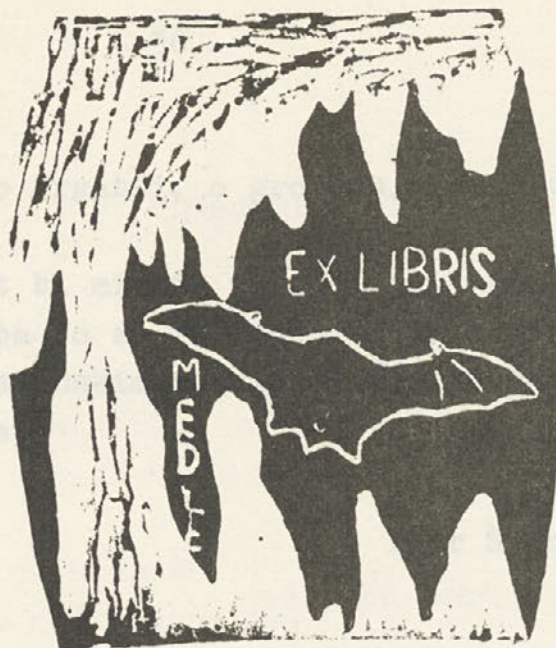
LEPA SI, DOMOVINA MOJA

Prišel sem iz šole in sedel k domačim nalogam.

Matematika - narejeno, kemija - narejeno, slovenščina... Saj res, skoraj bi pozabil. Hitro se lotim dela, vendar je list čez pol ure enako prazen kot prej. Mislil, pa mi nič pametnega ne pride na misel.

Iz zadrege me reši oče, ki me sprašuje, če grem z njim v zidanico pripraviti vse potrebno za trgatve. Takoj sem za to in spis pustim za kasneje.

Pri zidanici sva hitro pomila in pripravila posodo ter odšla po vinogradu. Na trtah visijo veliki modri grozdi, prekrivajo jih jesensko obarvani listi, pred zidanico pa ropota klopotec in vabi ljudi v trgatve. Z bližnjega vinogada se zasliši vesela pesem trgačev. Pesem je ugajala tudi očetu in me je s polnim litrom vina poslalk^k sosedovim, da se odžejajo. Ti so me z veseljem sprejeli in ta-

Torek v šoli

Ura je pesni,
Šolski zvonec je zabnel.
"Pohiite, da ne zamudite!"
je resko zapel.

Danes, na torek,
na začetku dneva,
s učilko vse za biologijo,
o razvojnem naku vega.

Pri gospodinjstvu
se bomo najbrž učili
kako si lone pripraviti
svoje zdravje.

Pri slovenščini
spravim se za besede
nato bomo učili
teško.

In potem
po teku
da se
s žigom.

koj je stekel pogovor o trgatvi, o grozdju, lepem vremenu in o jeseni.

Popoldne je minilo, kot bi mignil in spet sem bil doma pred praznim listom papirja. Misli pa so se mi vedno znova vračale nazaj h grozdju, trgačem, klopotcu in jesenskim barvam. Pomislil sem: "Saj res, to je vendar moja domovina!"

Igor Štih, 8. b

TOREK V ŠOLI

Ura je osem.

Šolski zvonec je zabrnel.

"Pohitite, da ne zamudite!"
je rezko zapel.

Danes, na torek,
na začetku dneva,
s sošolko vse za biologijo,
o razvojnem nauku veva.

Pri gospodinjstvu
se bomo najbrž učili,
kako si bomo z zdravo prehrano
svoje zdravje ohranili.

Pri slovenščini najprej
sprasevala bo,
nato bomo ponovili
težko slovnico vso.

In potem telesna vzgoja,
po telovadnici se podimo,
da se ogrevamo,
z žogami druga drugo lovimo.

Kot predzadnji za danes je predmet,
ki zbuja sovraštvo in trepet,
na urniku je matematika
z vektorji in sorazmerji spet.

Nato je treba potrpeti še
pri angleščini
in pouka je konec,
zato vsak v svojo smer odhiti.

Verena Potočnik, 8. c

ANKETA O 8. C

IGOR 8. b: "So pridni, ker to delajo."

DANIJELA, 8. d: "Se radi grebejo."

NATAŠA, 7. b: "So vsi prfukjeni."

JANI, 7. d: "So najbolj gnil razred na šoli."

BORUT, 7. d: "So največji zafiranti na šoli."

ANDREJA 8. a: "So sami lepotci."

Tov. Cvitko: "Nič posebnega, samo da ne bi določeni nagajali."

Tov. Cujnik: "So zelo nedisciplinirani, dobri športniki, vendar
neresni. Lahko bi se bolj potrudili pri urah telesne vzgoje

Tov. Slijepčević: "Lahko bi več dosegle kot dosegajo, lahko bi izko-
ristile svoje sposobnosti, redno hodile na tekmo-
vanja.

Tov. kuharica-Rabič: "So največji divjaki na šoli, živ primer norcev,
druge kuharice pa mislijo najbolje!"

Tov. Plantan: "To vi vse veste, kaj mislim, ni treba, da govorim.

Matjaž Pokleka in
Matjaž Zaman, 8. c

SKRIVNOST

Zagledam se v oči globoke,
se zavem, da ljubim jih,
ljubim tudi lepe roke,
ki po knjigi brskajo.

Iščem po hodniku
in okrog glavo vrtim,
kdaj zagledal bom tebe,
da se ti v oči zazrem.

Gledam te skrivaj,
saj bojim se, da bi odkrili me,
da odkrili bi skrivnost,
ki je zate in zame.

Matjaž Pokleka, 8. c

ZAKAJ HODIMO V ŠOLO

Učence in učitelje naše šole smo povprašale, če vedo, zakaj hodijo v šolo. Večina odgovorov se je glasila: Da bi se kaj naučil oz. ne vem. Nekateri pa so nam postregli s prav posrečenimi odgovori.

Marko, 8. r - Ker šola ne pride k meni.

Boštjan, 8. r - Ker sem neumen.

Janez, 7. r - Ker me mama pošilja.

Danijela, 8. r - Ker moramo, ne?

Tanja, 6. r - Na taka vprašanja ne odgovarjam.

Julija, 7. r - Da spoznam učitelje.

Dušan, 8. r - Da ne dobim neopravičenih ur...

Tadej, 5. r - Ker bi rad spoznal dekleta.

Jana, 8. r - Ker so mi tako rekli, ker so me vpisali.

Nataša, 7. r - Ker so me prisilili.

Štefan, 5. r - Da imaš kaj vprašati.

Iva, 8. r - Za hec.

Vlado, 6. r - Zaradi lepšega.

Andrej, 5. r - Ker moram.

Mojca, 7. r - Da se imam "fajn".

Dolf, 8. r - Ker drugače ne bi spoznal deklet iz 6. razreda.

Nina, 6. r - Da preganjam dolgčas.

Andrej, 5. r - Ker imam krute starše.

Davor, 8. r - Zato!

Tijana, 5. r - Ker imam samo noge, drugače bi se verjetno peljala.

Aleš, 8. r - Ker obožujem tov. Simčič.

Tov. Simčič - Najprej zato, ker sem morala, potem pa mi je postalo v šoli všeč in sem jo pogrešala, če je ni bilo.

Tov. ravnatelj - Verjel sem staršem, da je v šolo treba hodi, da lahko samo tako prišes do svojega poklica.

Tov. Koprivnik - Da bi se naučila pisati in brati in zato ker so vsi š v šolo, pa sem šla še jaz. Šele kasneje zato, da bi prišla do poklica.

Tov. Plut - V začetku zato, ker smo morali, čeprav še nismo imeli ciljev. Bolj smo gledali na uspehe. Na koncu 8. razreda pa smo začeli razmišljati za naprej.

Polona, Barbara, Sabina

8. d

Zbral in uredil uredniški odbor pod vodstvom predmetne učiteljice slovenskega jezika Marjane Štern.

Uredniški odbor:

Sabina Novak, 8. d
Katja Kralj, 7. a
Helena Gabrijelčič, 6. a
David Bratož, 5. c
Nina Mohorič, 4. c
Katarina Klepec, 3. d
Nataša Drobnjakovič, 2. a

NASLOVNICA IN LIKOVNI PRISPEVKI - izdelani ob mentorstvu Dušana Pluta, predmetnega učitelja likovne vzgoje

TEHNIČNA IZVEDBA: Jelka Simić in Franci Škrubej

Število izvodov: 500

Cena: 200 din

